İşçinin bir Sesi'ni kapatıyoruz!
İşçinin gür Sesi
durmadan yükseliyor!

İŞÇİNİN SESİ

İşçinin bir Sesi'ni kapatıyoruz!
İşçinin gür Sesi
durmadan yükseliyor!

Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin

Yıl: 5, Sayı: 94-95
24 Temmuz 1978

TKP'nin Programı'nı yayınladıkları için Ürün yayıncıları yargılanıyor

TKP'siz demokrasi olamaz!

1 Mayıs 1978'de Türkiye işçi sınıfı İstanbul'u "TKP'ye özgürlük" belgisiyle ayağa kaldırdı. "Türkiye Komünist Partisi'ne özgürlük", "Bilen Yoldaş çok yaşa", "Atılım bizimle" belgileriyle alanlar, caddeler inledi. Tüm gerçek demokratlar işçi sınıfının bu istemine yürekten katıldı. Yurdun dört bir bucağından sesler yükseliyor: TKP' ye özgürlük!

İşte böylesi bir dönemde hükümet, Ürün yayınlarınca yayınlanan Türkiye Komünist Partisi programını toplattı. Ürün yayınları yetkililerini mahkemeye verdi. 12'şer yıl ağır hapis cezası istedi. Böylece işbirlikçi holdingçilerin anti-komünizm isterisine katıldı.

Ecevit hükümetinin işçi sınıfımızın, halkımızın bu en demokratik istemine karşı aldığı tavır, yurtta ve yurt dışında büyük bir tepkiyle karşılandı. İngiltere'de de İTİB, olayı protesto etmek ve İngiltere demokratik kamuoyuna duyurmak amacıyla eylemlere girişti. Birçok parlamentere ve ilerici demokratik örgütlere mektuplar yazdı. Bu kişi ve örgütlerden Başbakanlığa ve TC Büyükelçiliği'ne protesto mektubu göndermeleri istendi, bunları Ürün yayınevivle dayanışmaya çağırdı.

12 haziran pazartesi günü ise Elçilik önünde bir protesto gösterisi yapıldı. "TKP'ye özgürlük", "141-142 kalksın, özgürlükler sağlansın", "Ürün dergisi yargılanamaz", "Özgürlükçü demokrasi ne oldu", "faşist yuvalar dağıtılsın", [illegible] sorulsun" belgileri haykırıldı. Çeşitli saylavların ve ilerici örgütlerin imzaladığı protesto mektubu elçilik yetkililerine verildi.

İTİB'in bu eylemleri İngiltere demokratik kamuoyunda büyük destek ve dayanışma gördü. İki-üç gün içinde 20 saylav

Arkası 11. Sayfada

Elçilik önündeki gösteriden bir görünüş

TKP Merkez Komitesi'nin 19 Haziran günlemeli bildirisi

Kürt halkının UDC'de yerini alması bir zorunluluktur

Amerikan emperyalistleri, yerli işbirlikçileri Türkiye'nin Doğu illerinde, Kürdistan'da bir çıban başı kopartmak çabasındadırlar. Bu bölgede silâhlı, ateşli bir provokasyon ocağı tutuşturmaya çalışıyorlar. Hakkâri ilinin Şemdinli bölgesinde, İran'dan gelen Barzaniciler kendilerine karşı olan bir grupla bir aydır kıran kırana savaşıyorlar. Yörede yaşayan Kürt halkını da bu ateşin içine çekmek istiyorlar. Bu provokasyonu Amerikan emperyalistleri, CIA tezgâhlamıştır. Böylesi bir tutum, son NATO tepe toplantısının gerginliğini daha da arttırma, yeni yeni harp ocakları yaratma amaçlarıyla uyum içindedir.

Bu planı destekleyenlerin bir kolu Türkiye'de, bir kolu Tahran'da, bir kolu da Pekin'dedir. Demirellerin, Türkeşlerin gövde gösterileri, hükümet devirme çabaları, Malatya, Kars, Niğde olayları, gerici ayaklanma provaları bu CIA planının içindedir. Çin Dışişleri Bakanı'nın Ankara'ya ve Tahran'a gelişi bu planla bağlıdır. Şemdinli'de çarpışanların üzerinden Çin silâhlarının çıkması da bir raslantı değidir. Maocuların değişik kolları, Perinçekçiler, TİKKO'cular ve ötekiler aynı provokasyon planında değişik roller alıyorlar.

Emperyalistlerin amaçları şunlardır: Birincisi, Türkiye üzerinde Amerikan diktasını daha da pekiştirmektir. Böylece anti-Amerikan, anti-emperyalist hareketi kırmak, faşist tırmanışı hızlandırmak ve bugünkü hükümete geri adım attırmak, olmazsa yıkmak çabalarını güçlendirmektir. Anti-Sovyetizm'i, anti-komünizmi, TKP düşmanlığını

Arkası 11. Sayfada

İÇİNDEKİLER

BAKIŞ

İŞÇİNİN bir SESİ'ni kapatıyoruz. İşçinin "gür" sesi durmadan yükseliyor

İşçinin Sesi yayın işçileri

1973 Türkiye İşçi hareketi için çok önemli bir yıldır. Mayıs 1973'de Türkiye işçi sınıfının öncü partisi TKP likidasyonu kırdı, Leninci yörüngeye doğru atılımını yaptı.

"Öncü" sözü boşuna değildir. Öncünün atılımları, ileri adımları tüm devrimci hareketi derinden etkiler. Denize atılan taşın halka halka dalgacıkları gibi. İşte İşçinin Sesi'de küçük dalgacıklardan biri olarak doğdu. Ve sesini yükselte yükselte bugüne vardı. Eksikleri, zaman zaman yanlışları oldu. Ama bunların üstesinden geldi, daha da ilerilere gitti.

İşçinin Sesi hem teknik, hemde içerik olarak durmadan ilerledi. 6 sayfaya çıktı, dizgiye geçti, mizanpajını geliştirdi. Britanya'da 8000 kadar Türkiveli olmasına karşın, İşçinin Sesi, baskısını 14.000'e ulaştırabildi

İşçinin Sesi, pırıl pırıl Leninci çizgisini, ilkeli politikasını, hep işçi sınıfımızın genel kurmayı, savaşkan öncüsü TKP'den gördü, öğrendi. "Yolumuz TKP'nin yolu, dilimiz TKP'nin dili, savaşımız TKP'nin savaşıdır" dedi. Bu belgi, İşçinin Sesi için boş bir söz değil, gerçek bir rehber oldu.

İşçinin Sesi, TKP'nin Leninci Genel Sekreteri, büyük Bolşevik önder Bilen Yoldaş'ın devrim hareketimiz için taşıdığı değerin hep bilincinde oldu, bu bilinci verdi. Bilen Yoldaş'ın Bolşevik formasyonunu örnek edindi, örnek gösterdi. "Bilen Yoldaş çok yaşa!" Bu belgide boş bir söz değil, bilinçli bir çabanın simgesi idi.

İşçinin Sesi, işçi sınıfımızın savaş yolunu, TKP'nin Leninci çizgisini izlediği için ilerleye bildi. Bunun için burjuvazi ve oportünistler saldırdılar. İşçinin Sesi'ni TKP'nin Leninci savaş yolundan ayırabileceklerini sandılar. Ayıramadılar. İşçinin Sesi TKP'nin Leninci savaş yoluna daha da sıkı sarıldı. Ve sarıldığı içindir ki, genel gelişmeye küçükte olsa bir katkı yapabildi.

Şimdi artık Türkiye işçi sınıfı hareketinin genel gelişimi yeni bir aşamaya vardı. TKP önce Konferansını, sonra Plenumunu yaptı. "TKP, geri dönülmez bir biçimde oportünizmi, likidatörlüğü yenilgiye uğratmış, Marksizm-Leninizm'in ve proletarya enternasyonalizmi ilkelerini egemen kılmış ve 1 Mayıs alanlarında "Türkiye Komünist Partisi'ne özgürlük" diye haykıran yüzbinlerce emekçinin devrimci güvenini, savaşkan desteğini kazanmıştır." (İSRA-98) Evet 1 Mayıs alanında yüzbinler "Yaşasın TKP!", "Bilen Yoldaş çok yaşa!", "Atılım bizimle!" diye haykırdı. Artık bu güçlü ses yanında İşçinin Sesi' ne ne gerek kaldı? Artık işçi sınıfımız, halkımız, milyonlarca insan günlük yayınlarla "Yaşasın TKP!", "Bilen Yoldaş çok yaşa!", "Atılım bizimle!" diye gürleme aşamasına vardı.

İşçinin bir *Sesi'ni*, kapatıyoruz
İşçinin gür Sesi durmadan yükseliyor!

Emperyalizme bağımlılığa son!

Amerikan Senatosu Amerika'nın, kendi güdümündeki ülkelere 1978-1979 yıllarında yapacağı silâh satışlarıyla ilgili programı görüşürken Türkiye ve Yunanistan'a daha fazla silâh satmayı ve askersel kredi vermeyi kararlaştırmıştır. ABD Başkanı Carter, Senato'nun salı günkü oturumunda yaptığı konuşmada, Amerika'nın çıkarlarının NATO üyesi Türkiye'yle Yunanistan'a daha fazla yardım yapmayı gerektirdiğini ileri sürmüş ve silâh ambargosunun koşullu olarak kaldırılmasını istemiştir. Amerikan emperyalizmi, kendi güdümündeki ülkelere ve hükümetlere karşı uyguladığı baskı sistemi içinde silâh ambargosundan ekonomik politik şantajlara kadar her türlü yöntemlere başvurmaktadır. Amerikan Senatosu'nun son kararı üzerine Ankara'da bir basın toplantısı düzenleyen Ecevit, ambargonun koşullu olarak kalkmasını olumlu bir gelişme olarak nitelemekle ambargo sorununun bu yönünü ve amacını görmezlikten gelmiştir.

Amerikan Senatosu'nun Türkiye ile Yunanistan arasında silâhlanmayı körükleyici kararlar almasından sonra NATO Avrupa Silâhlı Kuvvetleri Komutanı Ankara'ya bir yıldırım gezi yapmış ve Genelkurmay Başkanı Kenan Evren'le üç saat süren bir görüşmede bulunmuştur.

NATO generalinin Ankara gezisiyle ilgili açıklama yapılmamasına karşın bazı batı ajansları, bu ani gezinin ambargoyla ilgili olduğunu ileri sürmüşlerdir. "Uçan Radarlar" adındaki casus uçaklarını Türkiye'deki Amerikan ve NATO üslerine yerleştirme girişimlerinin de yoğunlaşmakta olduğunu ileri sürmüşlerdir.

Ambargo perdesinin ardında Amerikan emperyalizminin, NATO çevrelerinin ve emperyalist silâh tekellerinin ne gibi manevralar çevirdiğini çok iyi bilen işçi sınıfımız, emekçi halkımız, yurdumuzun başlıca sorununun ambargo değil, emperyalizme bağımlılığa son vermek, ikili kölelik anlaşmalarını yırtmak, NATO'dan çıkmak, saldırı üslerini topraklarımızdan söküp atmak, bağımsız, barışçı bir dış politika uygulamak olduğunu vurguluyor, bu yöndeki uğraşına hız veriyor.

Maden-İş 15 işyerinde grev kararı aldı

DİSK'e bağlı Maden-İş sendikasıyla MESS arasında 15 işyerini kapsayan toplu sözleşme görüşmeleri, MESS patronlarının işçi isteklerine yanaşmaması yüzünden hafta içinde uyuşmazlıkla sonuçlanmış, sendika bu işyerlerinde grev kararı almıştır.

Maden-İş sendikasının grev kararı aldığı işyerleri şunlardır: 1720 işçinin çalıştığı Uzel, 446 işçinin çalıştığı Perfek Tüp, 154 işçinin çalıştığı Sungurlar, 172 işçinin çalıştığı Türksan, Kalıp Takım Sanayi, Elbaş, Çelik Montaj, Ersu, Gezginsu, Elsa, Merse, Rupen Köseoğlu, Tezsan, Ataş ve Bastaş işletmeleri.

Geçen yıl MESS'e karşı 40 bin metalurji işçisinin çetin fakat dayanışmalı grevini başarıya ulaştıran Türkiye Maden-İş sendikası, bu kez de işbirlikçi tekelci sermayenin azılı örgütü MESS'in lokavt tehditleriyle karşı karşıya kalmıştır. Maden-İş'in grev kararına karşı MESS patronları Sungurlar ve Uzel gibi işyerlerinde lokavta geçeceklerini açıklamışlardır. MESS'e karşı ikinci kez çetin bir savaşa hazırlanan Maden-İş üyesi Metalurji işçilerini DİSK'e bağlı sendika ve işçiler var gücüyle destekleyeceklerini, geçen yılki örnek dayanışmayı bu kez de yineleyeceklerini açıklıyorlar. İşçilerimiz sermayeye karşı savaşta, grevlerde, ulusal ve uluslararası dayanışmanın, işçi sınıfının elinde çok güçlü bir silâh olduğunu, Maden-İş'in 8 ay süren ve başarıyla sonuçlanan büyük grevinde somut bir biçimde görmüşlerdir. Yiğit metalurji işçileri bu kez de MESS patronlarını dize getireceklerdir.

Ekonominin askersel raylara oturtulması çabaları

(TKP'nin Sesi Radyosu)

Başbakan Ecevit, "NATO'nun bu savunma programına katılmıyoruz" dedi. Basında yankı ve tepkiler yaratan bu çıkış ilk ağızda iki soruna açıklık getiriyor. Birincisi, Türkiye'nin ulusal çıkarlarının NATO'yla bağdaşmadığı, ikincisi de hükümetin bu yönde tutarlı, kararlı adım atamadığı sorunlarına.

Bugünkü hükümet NATO'dan çıkmayacakmış ama NATO dışında bağımsız bir silâh endüstrisi kuracakmış. Bunu Ecevit Batı Avrupa gezisi sırasında sık sık tekrarladı. Federal Almanya silâh tekellerini Türkiye'de ortak fabrikalar kurmaya çağırdı. Bu çağrı ekonomik bunalımın derinleştiği, iç pazarda tıkanıklığın en yüksek bir düzeye ulaştığı bir dönemde yapılıyor.

Bu tutum karşısında hükümet başkanının "Ekonomik yıkıntıyı MC hükümetinden devraldık" sözlerinin üzerinde durmak gerekir. Evet, Demireller, faşist Türkeşler, emperyalizme, NATO'ya sımsıkı bağlı olan bu halk düşmanı güçler ulusal çıkarlara aykırı, kapitalist sistemi savunan politikalarıyla memleketi bu duruma, bu yıkıma getirdiler. Ama işbaşına gelen yeni hükümet, siyasal bakından aynı kapitalist sistemi savunuyor. Denemeleri, girişimleri, tutumu, konumu hep buna yönelik. Bunalımlardan kurtulmak yerine, kapitalizmi güçlendirmek programları hazırlanıyor. Bu bakımdan, sağcı sosyal demokrat yöneticilerin "bunalımı miras devraldık" diye yakınmaları, gelen zamları, vergileri haklı göstermek, bunalımın ağır yükünü işçi ve emekçilerin sırtına yıkmak demagojisinden başka birşey değildir.

Bu gelişmeler içinde, başka bir olayı da gözlemek mümkün: Yerli holdingci burjuvazi ile emperyalist finans oligarşisinin belli bir çelişkisini. Yerli holdingçi burjuvazi bu çelişkiyi kendi yararına çözmek için ya emperyalist tekelleri rekabette yenmek ya da iç pazarda yeni pazarlar açmak zorundadır. Birincisi olmayacağına, yani dev tekellerle rekabet edemeyeceğine göre, Türkiye finans oligarşisi iç pazara yöneliyor. O da kısa bir zamanda yüksek kâr getiren silâh endüstrisine.

Holdingçi burjuvazi, tıkanan iç pazarı silâh montajı yapıp bunları satma yoluyla genişletmek, emperyalist silâh tekellerinin kârlarından kendisine bu yolla pay kopartmak istiyor. Bu tutum yerli tekelci burjuvazinin işbirlikçi ve asalak karakterini ortaya koyuyor. Hükümetin "ulusal silâh endüstrisi" kurma istemi işbirlikçi-holdingçi burjuvazinin bu amaçlarına uygun bir biçimde gelişiyor. "Ulusal silâh endüstrisi" adına vakıflar kuruluyor. Batı Alman silâh tekellerine memleket kapıları ardına kadar açılıyor. Böylece tekelci kapitalizmin bunalımının kaçınılmaz süreçlerinden biri olan ekonominin askersel raylara oturtulması girişimleri ortaya çıkıyor.

Bundan ötürü TÜSİAD'çıların hükümeti destekleme yönündeki çıkışlarına şaşmamak gerek. NATO'da kalıp da NATO içinde bağımsız bir silâh endüstrisi kurmaya kalkışmak olsa olsa özel sektörün kâr hırsına ve körüklenen şövenist duygulara hizmet anlamına gelir. Türkiye'de elektronik, alüminyum, motor sanayi yokken, teknoloji ambalaj ve montajcılıktan öteye gidemezken. "bağımsızlık ve savunma" adına silâh endüstrisi kurmaya kalkışmak demek. NATO'nun ikinci gücü Federal Almanya silâh fabrikatörlerine bağlanmak, üretici güçlerin silâh, tank, top yapma gibi geleceği olmayan, asalak, şöven bir alana kaymasına yol açmak, Türkiye'nin bunalımlarına yenilerini eklemek demektir.

NATO'dan çıkmadan, emperyalizmin kölelik anlaşmalarını bozmadan, komşularımızla, sosyalist ülkelerle karşılıklı yarara dayanan çok yönlü işbirliğini geliştirip ulusal ağır endüstriyi kurmadan ne Türkiye'nin bunalımları son bulur, ne de emperyalizme karşı bağımsız, ulusal bir savunma sanayii kurulur.

●

Irak'ta komünistlere ve Kürtlere karşı baskılar artıyor

Irak Hükümeti, komünist olduğu bildirilen bir grup subayı kurşuna dizmiştir. Bunların ordu içinde eylem yürüttükleri için daha önce idama mahkum edilen 54 subaydan bir bölümünün olduğu bildiriliyor.

1973 yılında Irak Komünist Partisi ile Baas Partisi arasında imzalanan işbirliği ve cephe anlaşmasına karşın Baas Partisi son zamanlarda Komünist Partisi'ne, komünistlere karşı yoğun bir saldırıya geçmiştir. Irak hükümetinin bu tutumu ilerici güçlere karşı bir kırım olarak niteleyen Komünist Partisi, hükümetin Kürt halkına karşı terörünü sert bir biçimde yermiştir.

TKP'nin Sesi Radyosu'nun Kerkük'ten aldığı özel habere göre, komünistlere karşı girişilen bu kırım hareketi daha da yoğunlaştırılmaktadır.

Türkiye Komünist Partisi kardeş Irak Komünist Partisi ve Irak komünistleriyle tam bir dayanışma içinde olduğunu bildiriyor ve ilerici güçlere, Kürt halkına, komünistlere karşı uygulanan baskı ve teröre kesinlikle son verilmesini istiyor.

ATILIM köşesi

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

Ortak amaç

(Atılım Temmuz 1977)

Ortak amaç için ortak ilkeler.

TKP Merkez Komitesi, memleketteki bütün anti-emperyalist, anti-faşist güçlere, örgütlere, ilerici yurtsever kişilere, demokratik gelişmeden yana, barıştan yana, harbe, yığınsal insan kırma silâhlarına, saldırganlık politikasına karşı olan bütün yurttaşlara özel bir açıklama ve çağrıyla başvurdu. Bütün bu güçleri, örgütleri, işçisini, köylüsünü, aydınını, bilginini, gazetecisini, yazarını, sağ duyusu, ulusal bağımsızlık duygusu olan herkesi bir Ulusal Demokratik Cephe oluşturma forumuna çağırdı. Gelin, bütün bu sorunları somut ele alalım, oturup bunları tartışalım, bir platform çizelim, bu eyiem programını uygulayacak bir örgüt biçimi kuralım, dedi.

Gün eylem günüdür. Yurdumuzun, halkımızın üzerinde emperyalizmin, Amerika'nın, NATO'nun baskısı artıyor. İşbirlikçi burjuvazi, kanla, kurşunla faşizme tırmanıyor. Halkımıza bir iç savaş dayatmak, açık diktatora kurmak çabasındadır. Bu büyük tehlikeyi iyice görmek zorunluktur. Ama bu kadarı yetmiyor. Bu azgın saldırıya karşı eylemde birlik gerek.

Eylem birliği için ortak ilkeler, istemler somuttur. Bunlar güncel savaşımın içindedir. Kanlı faşist tırmanışı önlemek gibi. Amerikan emperyalizminin, NATO'nun, sömürgecilerin baskısını kırmak gibi. Hükümetin tutarsız, ikircil konumunu yenmek gibi. Bütün yurtsever güçlerin, örgütlerin, partilerin savaşta eylem birliğini sağlamak gibi.

NATO'dan çıkmak, Amerika'yla bağlanan ikili kölelik anlaşmalarını yırtmak halkımızın ulusal ana isteği olmuştur. Anadolu topraklarını atom başlıklı yığınaklardan, Amerikan füze rampalarından temizlemek, Nötron bombalarını topraklarımıza sokmamak halkımızın, 42 milyonun isteğidir. Genel silâhsızlanmaya gitmek, silâhlanma yarışını durdurmak, yumuşama girişimine arka olmak halkımızın isteğidir. Dünyada ve bölgemizde barış ve güvenliğin sağlanması için savaşmak halkımızın isteğidir. Kara gün dostumuz Sovyetler Birliği'yle, bütün sosyalist ülkelerle, bütün komşularımızla iyi ilişkiler kurmak, Sovyetlerle saldırmazlık paktı bağlamak halkımızın isteğidir.

Halkımızın bütün bu ulusal isteklerini kendisine klavuz edinen örgütler, partiler, kişiler Ulusal Demokratik Cephe kurmak yolunda bir forum toplayabilirler. TKP, ortak ulusal amaca yönelik bütün çıkışları destekliyor. Bunun için savaşıyor.

Yunanistan Komünist Partisi'nin 10. Kongresi yapıldı

Yunanistan Komünist Partisi'nin 10. Kongresi, mayıs ayı içinde Atina'da yapıldı. 10. Kongre, Yunanistan komünistlerinin 33 yıldan bu yana topladığı ilk legal kongre oldu. Yerli ve yabancı tekellerin, emperyalizmin uzun yıllar yer altında savaşmak zorun da bıraktığı YKP, yasak zincirlerini Marksizm-Leninizm ve proleterya enternasyonalizmi ilkelerinden hiç bir ödün vermeden kırdı. Yığınlarla sımsıkı bağlılık ve ardıcıl savaşım yoluyla açık çalışma hakkını elde etti.

Kongreye, çalışma raporunu Parti 1. Sekreteri Florakis Yoldaş sundu. Florakis Yoldaş raporunda, YKP'nin ülke çapında verilen anti-emperyalist, anti-tekelci savaşımın başını çektiğini vurguladı. YKP'nin başarısının Leninci savaş ilkelerine bağlılıktan kaynaklandığını dile getirdi. "YKP, günümüzün Marksizmi olan Leninizme sarsılmaz bir şekilde bağlıdır. Yunanistan komünistleri her zaman, Leninizmin ilkelerini yadsıyanların, proleterya enternasyonalizmini küçümseyenlerin kesinlikle karşısında olmuştur,olacaktır.

Yunanistan komünistlerinin 668 asil 150 aday delegeyle temsil edildiği 10. Kongreye, 40 kardeç parti ve kuruluş örgütünden temsilciler katıldı. YKP kongresine Türkiye Komünist Partisi de bir delegasyonla katıldı. TKP delegasyonu havaalanında YKP Merkez Komitesi üyelerince karşılandı.

10. Kongre aynı zamanda, YKP ile TKP arasındaki ortak savaş geleneklerinden kaynaklanan tarihsel dostluğun coşkun gösterilerle dile getirildiği bir forum oldu. Gerek Bilen Yoldaş'ın mesajı okunurken, gerekse TKP temsilcisinin konuşması boyunca salon, Yunanca haykırılan "yaşasın YKP ile TKP arasındaki dayanışma", "TKP'ye özgürlük" belgileriyle inledi.

TKP temsilcisi, konuşmasında Yunanistan komünistlerinin zorlu savaş deneyimlerini dile getirdi. "YKP'nin hem Yunanistan halkının demokrasi ve özgürlük savaşında, hem de dünya işçi ve komünist hareketinde ünlü bir yeri vardır" dedi. YKP'nin yasallığını "tırnaklarıyla söke söke aldığını" belirten TKP temsilcisi, son seçimlerde elde edilen başarının, YKP'nin emekçi yığınlarla güçlü bağlarının somut bir göstergesi olduğunu söyledi.

TKP temsilcisi sözlerini şöyle sürdürdü: "Türkiye ve Yunanistan komünistleri her zaman bu düşmanlık, şövenizm saldırılarına karşı savaşmışlardır, savaşıyorlar. İki parti arasında kopmaz komünist kardeşlik bağları böylesi savaşlarda kurulmuştur. Partimizin, eski yoldaşlarımızın bu alanda sürdürdükleri savaş gelenekleri vardır. Leninci savaş ilkelerini birlikte savunmuşlardır, savunuyorlar."

YKP 10. Kongresinin ortaya koyduğu önemli bir gerçek de, Bilen Yoldaş'ın mesajında belirttiği gibi, TKP ve YKP'nin, bölgemizde barışın savunulmasında en başta gelen güvence olduğudur. Kongre boyunca gerek Florakis Yoldaş'ın, gerek YKP'nin diğer delegelerinin, gerekse TKP temsilcisinin Kıbrıs, Ege, Ortadoğu sorunlarına, dünyada barışın korunmasına Lenince yaklaşımları bu gerçeği somutta gözler önüne serdi.

YKP Kongresinin son gününde seçimler yapıldı. Florakis Yoldaş Parti Genel Sekreterliğine getirildi. 55 üye ve 24 aday üyeden oluşan yeni Merkez Komitesi oybirliğiyle seçildi.

Kongre Atina'da yapılan yığınsal bir mitingle sona erdi.

●

TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaşın YKP 10. Kongresi'ne mesajı

"Yunanistan Komünist Partisi Merkez Komitesi 1. Sekreteri Florakis Yoldaş'a;

Değerli Florakis Yoldaş,

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi adına Yunan komünistlerinin bu büyük forumunu selamlarım. Zor koşullardan, elimizde olmayan nedenlerden ötürü çağrınızı karşılayamadığım, bu foruma katılamadığım için üzülüyorum. Ama bütün komünist duygularımla yanınızdayım. 10. Kongrenizin toplanmasından dolayı büyük sevinç duyuyorum.

Kardeş Yunanistan Komünist Partisi, dünya komünist ve işçi partilerinin enternasyonalist ordusunun savaşkan bir koludur. Uzun sınıf savaşı ateşlerinden geçmiştir. Emperyalizmle, faşizmle, oportünizmin her türüyle, likidatör, gerici akımlarla savaşlarda pişmiştir. Yunanistan işçi sınıfı, Yunanistan halkı böylesi deneylerden geçmiş Marksçı-Leninci partisiyle haklı olarak övünüyor. Bunlarla biz de övünüyoruz. TKP ile YKP arasında tarihsel, köklü, bağlar, ortak düşman emperyalizme, NATO'lara karşı iki komşu ülkenin işçi sınıfının, halklarının savaş birliğinden kaynaklanıyor. Yüce Lenin'in partisi SBKP ile yakın dostluk ve proletarya enternasyonalizmi ilkelerine, bu yıkılmaz temele dayanıyor.

Türkiye ve Yunanistan Komünist Partilerinin savaşlarda güçlenmesi, ülkelerinde işçi sınıfının, geniş emekçi yığınlarının barış, demokrasi ve sosyalizm savaşımının başını çekmesi, bölgemizde ve Avrupa'da barış ve güvenliğin sağlanmasında önemli bir yer alıyor. Uluslararası komünist ve işçi hareketinin Marksçı-Leninci birliğinin güçlenmesine katkıda bulunuyor.

Değerli Florakis Yoldaş, Yunanistan Komünist Partisi'nin 10. Kongresi'nin gelişmesini daha da güçlendireceğine inanıyorum. Kongrenize büyük başarılar, size sağlık ve esenlik dilerim.

TKP Merkez Komitesi Genel Sekreteri İ Bilen
15 Mayıs 1978

İGD'nin 1.Kongresi yapıldı

Türkiye gençliğinin yığınsal militan örgütü İlerici Gençler Derneği'nin 1. Büyük Kongresi 15,16,17, mayıs günlerinde, İstanbul'da, Harbiye Şehir Tiyatrosu binasında yapıldı. Genel Başkan Ahmet Muhtar Sökücü' nün sözlerlyle "İGD'ye yeni açılımlar getirecek bir forum" niteliğini taşıyan kongreye, yurdun dört bir bucağından onbinlerce ilerici, yurtsever, devrimci genci temsilen yüzlerce delege katıldı.

Kongre ulusal ve uluslararası çapta büyük bir coşku ve dayanışmayla karşılandı. Bir çok ülkenin gençlik örgütleri temsilcilerinin yanı sıra Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu temsilcisi de kongrede hazır bulundu ve bir konuşma yaptı. Maden-İş Sendikası Yürütme Kurulu üyesi Murat Tokmak'ın konuşması işçi gençlik dayanışmasını dile getiren belgilerle, uzun uzun alkışlarla karşılandı. Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin başarı mesajı okunduğunda salonda coşku doruk noktasına ulaştı. Harbiye Şehir Tiyatrosu binası "TKP'ye Özgürlük" belgisiyle inledi.

İGD Kongresi, emperyalizmin ve onun yerli ortaklarının ülkemizde türlü kirli oyunlar tezgâhladığı, iç savaş çığlıkları attığı, kanlı faşist saldırıların yoğunlaştığı bir dönemde yapıldı. Üstelik Maocu ajanların, sağ ve "sol" oportünist akımların "kutsal bağlaşıklığı"nın gençlik hareketini bölme girişimlerinin yoğunluğu da, kongrenin önemini bir kat daha arttırıyordu. Tüm bu nedenlerle kongrede üzerinde en fazla durulan konu, ilerici, devrimci gençlik hareketinin birliği sorunu oldu.

Kongre'de Ulusal Demokratik Cephe'nin güçlendirilmesine önemle eğilindi. Faşist tırmanışa, sömürüye, emperyalizme, şövenizme, Kürt ulusu üzerindeki baskılara karşı savaşta İGD'nin, işçi sınıfının yöneticiliğindeki Ulusal Demokratik Cephe'de yer almasının zorunluluğu oybirliğiyle onaylandı.

"TKP'ye özgürlük" belgisi salonları inletti

Kongre, seçmen yaşının 18'e indirilmesi, öğrenim özgürlüğü, emekçi gençlerin iş koşullarının iyileştirilmesi, Küba'nın başkenti Havana'da yapılacak olan uluslararası gençlik festivaline katılınması üzerine bir dizi kararlar aldı.

İGD'nin 1. Büyük Kongresi, bu militan örgütün, Türkiye devrimci gençlik hareketinin savaşkan geleneklerini onurla taşıdığını dosta düşmana gösterdi. İGD'li militanlar, bu forumlarında bu geleneğin eleştirisel bir değerlendirilmesini yaparak şehitlerin uğruna kan döktükleri ülkü için aynı kararlılık ve savaşkanlıkla dövüşmeye and içtiler. Bu uğurda örgütlerini daha güçlendirip, geliştirmek için bir dizi önemli kararlar aldılar.

TKP Merkez Komitesi'nin İGD'nin 1. Kongresine mesajı

İlerici Gençler Derneği Kongresi'ne,

Gençliğimizin değerli temsilcileri,

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi bütün Türkiye komünistleri adına 1. Kongrenizi Selâmlar.

Türkiye işçi, emekçi ve öğrenci gençliğinin yığınsal örgütü İGD, gençliğin anti-faşist, anti-emperyalist amaçlar uğrunda eylem birliğini sağlamak için savaşıyor. "Gençliğe iş, meslek eğitimi, can güvenliği ve demokratik eğitim" deyip gençlik yığınlarının savaşlarını örgütlüyor. En başta bugün halkımızın karşısına dikilen faşist tehlikeye, emperyalizme ve işbirlikçi büyük burjuvaziye karşı barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık, toplumsal ilerleme ve sosyalizm için işçi sınıfının öncülüğünde özveriyle, yiğitlikle dövüşüyor. Bu savaş karanlıkla aydınlığın, ilerilikle gericiliğin, kurtuluşla köleliğin, harpçilikle barışın savaşıdır. Anayurdumuzu, 40 milyonun baba ocağını atom, nötron harmanları olmaktan koruma savaşıdır. Büyük çoğunluğunu gençliğin oluşturduğu ordumuzu NATO'nun komutasından, gençliği emperyalizmin top ağzından kurtarma savaşıdır. Bu savaş ölüme karşı, bu savaş yaşamak için savaştır.

Faşist güçler, emperyalizmin işbirlikçisi büyük burjuvazi demokratik hak ve özgürlükleri, ulusal bağımsızlığımızı, ulusal onurumuzu ayaklar altında sürüyor. Kürt halkına, ulusal azınlıklara karşı şövenizmi en korkunç ve kanlı biçimleriyle körüklüyor. Türkiye'de yaşayan halkları,

Arkası 11. Sayfada

Gençlik forumu ve 19 Mayıs

İşçi, emekçi ve öğrenci gençliğin yığınsal örgütü İlerici Gençler Derneği'nin 1. Kongresi çalışmalarını tamamladı. Bu forum, emperyalizmin ve NATO'nun Türkiye üzerindeki baskısının arttığı, ekonomik bunalımların derinleştiği, faşistlerin iç savaş kışkırtıcılığı yaptığı, kanlı kırımlar tertiplediği bir dönemde yapıldı. Böyle bir dönemde, gençliğimizin temsilcileri bir araya geldiler, geçilen yolun devrimci bir dökümünü yaptılar, dersler çıkardılar, gelecek için somut kararlar aldılar.

İGD'nin 1. Kongresine katılan delegeler, devrimci duygularını, savaş azimlerini tazeleyerek ayrıldılar. Forumdan daha da güçlenerek çıktılar. Kongre gençliği ilgilendiren sorunlara yanıt verdi, devrimci çözüm yolları gösterdi. Onun uluslararası alandaki saygınlığını daha da artırdı. İGD'nin sınıf savaşımındaki yerini iyice belirtti. Bu yer, halkımızın karşısına dikilen faşist tehlikeye, emperyalizme ve iç gericiliğe karşı barış ve demokrasi, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm savaşımının ön sıralarında bulunuyor. İlerici-yurtsever gençlik bu savaşı, işçi sınıfının öncülüğünde, özveriyle sürdürüyor.

Faşist saldırılar karşısında yılmayan gençliği halkımız bağrına basmıştır. İşçi sınıfı, ilerici güçler, halkımızın gençliğine inanıyor, ona güveniyor, onun savaşını destekliyor. Faşist saldırılar karşısında gençliği savunuyor.

Geçen dönemde gençlik hareketi bir hayli sarsıntılar, bocalamalar geçirdi. İşçi hareketinden uzak olması, uluslararası gençlik hareketiyle bağlanaması, onun sağ oportünist ve "sol" serüvenci gruplarca parçalanmasını kolaylaştırdı. Gençlik bu dönemde büyük yaralar aldı. Kurbanlar verdi. Ama yolunu buldu, toparlanmasını bildi.

Onun bu yükselişi, Türkiye Komünist Partisi'nin güçlenmesi, atılımlar yapması, memlekette politik yaşamda vaz geçilmez yerini almasıyla bağlıdır. TKP, yönetimindeki sağ-sekter oportünist kişileri sıralarından uzaklaştırdıktan sonra ilerici, demokratik yığın örgütleriyle bağlarını güçlendirme çalışmalarına hız verdi.

Deniz, Yusuf ve Hüseyin anıldı

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan bundan 6 yıl önce, 6 mayıs 1972'de, 12 Mart'ın faşist cellâtlarınca katledilmişti. Halkımız, işçi sınıfımız ve devrimci gençlik o gün bu gündür bu üç genci her 6 mayısta saygıyla anıyor. Onların ölüme bile meydan okuyan yiğitliklerini örnek belliyor.

Bu yıl Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in ölüm yıldönümünde, Türkiye Komünist Partisi'nin Sesi Radyosu bir yorum yayınlayarak onları saygıyla andı. TKP'nin Sesi ayrıca, Türkiye işçi sınıfının savaşımının yeni atılımlarla donandığını belirterek bugün bu üç yiğidin adına ortaya çıkanların savundukları yanlış görüşleri eleştirdi. Utkuya ancak işçi sınıfının savaşkan ülküsü Marksizm-Leninizm yolundan ulaşılabileceğini vurguladı.

Hükümet yeni mahkemeler kurma peşinde

Emekçi halkımızın değişik kesimlerini temsil eden çeşitli demokratik kuruluşlar ve yığın örgütlerinin, başta MHPve Ülkü ocakları olmak üzere tüm terör, saldırı ve cinayet yuvalarının kapatılması yönündeki istemlerine kulaklarını kapayan hükümet, yeni mahkemeler kurma yoluna gidiyor. Suçüstü yakalanan katiller salıveriliyor, bu kiralık katillerin yuvalandığı faşist örgütlere dokunulmuyor. Buna karşılık ilerici derneklere baskılar, tehditler yoğunlaşıyor.

Böylesi bir durumda Adalet Bakanı Mehmet Can, çeşitli illerde yeni 6 ağır ceza, 17 sulh ceza mahkemesinin kurulduğunu açıklıyor. İhtisas Mahkemelerinin kurulması için çalışınalar yapıldığını bildiriyor.

Bir sürü anti-demokratik yasaların, faşist 141-142. maddelerin hala geçerli olduğu bir burjuva toplum düzeninde adalet mekanizmasının, mahkemelerin işçi sınıfına, ilerici demokratik güçlere karşı işlediğini çok iyi bilen demokratik kamuoyu, bu tür uygulama ve girişimlere kesinlikle karşı çıkmaktadır.

Türkiye Barolar Birliği, İhtisas Mahkemeleri oluşturma girişimlerine karşı olduğunu kesinlikle açıklamıştır. DİSK,Çağdaş Hukukçular Derneği, hukuk bilim adamları ve daha bir çok demokratik kuruluş tırmanan faşizmin, yoğunlaşan faşist terör ve cinayetlerin, MHP ve Ülkü Ocakları gibi faşist örgütlerin kapatılması, devlet kurumlarının faşistlerden temizlenmesiyle önlenebileceğini vurgulamaktadırlar.

Tüm çalışanlara sendikal haklar verilmelidir

10 haziran cumartesi günü İzmir'de kamu kesiminde çalışanları temsil eden kuruluşlar ve teknik elemanların meslek odaları bir konferans düzenledi. Konferansın konusu, kamu kesiminde çalışanların sendikalaşmasını sağlayacak savaşımın yöntemleriydi. Oya Baydar ve Aydın Engin bu konuda üçbuçuk saata varan bir konuşma sundular. Soruları yanıtladılar.

Tartışmalar sırasında sayıları bir elin parmaklarını geçmeyen bazı kişiler provokatif sorularla toplantıyı saptırmaya kalkıştılar. Ancak açık seçik aldıkları devrimci yanıtlarla oyunları bozuldu.

Toplantıya 1570 dinleyici katıldı. Katılanların %95'i kamu kesiminde çalışan emekçilerden oluşuyordu. Her kuruluştan toplam 90 kişinin katılmasıyla toplantının güvenliği tam bir disiplin içinde sağlandı. Toplantı "Yolumuz işçi sınıfının yoludur" belgisiyle sona erdi.

İKD'nin 1. Kongresi ileri bir atılım oldu

İlerici Kadınlar Derneği'nin İstanbul'da 28-29 Mayıs günleri yapılan 2. Genel Kurulu'nda alınan kararlar bir bildiriyle kamu oyuna açıklanmıştır. Genel Kurul'da alınan kararlar arasında köylü kadınların örgütlenmesi, tüm illerde şube açılması, ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğinin oluşturulması için çalışmaların yoğunlaştırılması, Türkiye Komünist Partisi ne özgürlük, NATO'dan, CENTO'lardan çıkmak, sosyalizm için savaşmak gibi kararlar yer almaktadır.

İKD Kongresi'nde ayrıca Afganistan kadınlarıyla dayanışmayı dile getiren, Dünya Demokratik Kadınlar Federasyonu'nun savaşımına destek veren mesajlar da kabul edilmiştir. İKD'nin Genel başkanlığına seçilen Beria Onger seçilmiştir.

Savaşım ve dayanışma yurt dışında da sürüyor

ATILIM'LA DAYANIŞMA TOPLANTISI

Federal Almanya'nın ve Avrupa'nın çeşitli kentlerinde işçilerimiz, gençlerimiz ATILIM'la dayanışma geceleri, toplantı ve seminerleri düzenliyorlar. Yığınsal olarak ATILIM'a bağış topluyorlar.

Federal Almanya ATILIM'ı Destekleme Komitesi 10 haziran cumartesi günü Mannheim'de böyle bir toplantı daha düzenledi. Toplantıda ATILIM'ın önemi ve Türkiye işçi sınıfı hareketi içindeki vazgeçilmez yeri vurgulandı, bağış toplandı.

İSVEÇ KÜRT İŞÇİ DERNEĞİ

İsveç'te yaşayan Kürt ilericilerinin, devrimcilerinin derneği İsveç Kürt İşçi Derneği'nin son kongresinde şöven ve Maocu unsurların temizlendiği, böylece İsveç'teki Türk-Kürt işçilerinin savaş birliği yolunda önemli bir adım atıldığı bildiriliyor. Genel Kurul'da aynı zamanda Türkiye'de, Türk ve Kürt emekçilerinin tek bir partide örgütlenme ilkesi de onaylandı.

İsveç Kürt İşçi Derneği'ne İşçinin Sesi olarak, devrimci savaşımda yeni yeni başarılar, utkular dileriz.

MÜNİH'TE 1 MAYIS

1 Mayıs 1978'i Münih'deki işçilerimiz de yığınsal gösterilerle kutladı. Alman ve diğer ülkelerden işçi kardeşleriyle omuz omuza yürüyen işçilerimiz "Yaşasın proletarya enternasyonalizmi", "MHP ve Ülkü Ocakları kapatılmalıdır" ve "TKP'ye özgürlük" belgilerini haykırdılar. Yürüyüş boyunca Kürt ve Türk emekçiler kendilerine özgü giysileriyle kolkola yürüdüler, halk oyunlarını sergilediler.

da
ge-
ayfada

"Ulusal Demokratik Cephe halkımızın en temel sorunudur"

İ. Bilen Yoldaş'ın UDC üzerine TKP'nin Sesi Radyosunda yaptığı konuşma

TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaş

TKP'nın Sesi: Bilen Yoldaş, Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi 9 haziranda tüm ulusal demokratik güçlere bir çağrıyla başvurdu. Türkiye Komünist Partisi'nin ulusal demokratik cephe tezini ilk kez ortaya atmadığı biliniyor. Günümüzün koşullarında bu çağrının özelliği nedir?

İ. Bilen: Ulusal Demokratik Cephe sorunu halkımızın en temel, yakıcı, vazgeçilmez, güncel sorunudur. TKP kurulduğu günden bu yana sürekli olarak Ulusal Demokratik Cephe sorununa ayrı bir önem vermiştir. Komünistler ulusun bütün ilerici güçlerini savaşta birleştirme, bu güçlerin bağlaşıklığını kurma eylemini başa almışlardır. Emperyalizme karşı tek cephenin ilk biçimi ulusal bağımsızlık savaşı günlerinde oluştu. TKP Kuvai Milliye'yi, ulusal güçlerin birliğini en zor koşullarda savundu, yaşama geçmesinde önayak oldu. Bu cephede yer alan güçler arasında komünistler büyük bir özveriyle, yiğitlikle saldırganlara karşı savaştılar. Burjuvazinin hıyanetine karşılık halkın çıkarlarını, ulusal çıkarları en başta tutmak yolundan ayrılmadılar. Büyük kurbanlar vermelerine karşın, 1. ve 2. kongrelerinde ulusal bağımsızlık savaşını sonuna kadar götürmeye and içtiler ve bunu uyguladılar, uyguluyorlar.

O günden bu yana uluslararası ve ulusal koşullar, sınıfların yer alımı, güçler oranı çok değişmiştir. İşçi sınıfı halkın savaşında başı çeken ana güç olmuştur. Burjuvazinin iç ayrışmaları derinleşmiştir. İşçi sınıfının bağlaşıklık kuracağı güçlerin çevresi genişlemiştir. Politik durum ulusal demokrat güçlerin cephesini güncel bir zorunluk yapıyor. Türkiye üzerinde emperyalizmin baskısı artıyor. Karşımızda NATO, Amerikan emperyalizmi, işbirlikçi büyük burjuvazi baş düşman olarak duruyor. Faşizm sürekli olarak tırmanıyor. Emperyalizmin baskısı ve faşist saldırı, işçi sınıfımızın, halkımızın üzerine olduğu gibi, ikircimli tutumlu hükümet üzerinde de yoğunlaşıyor. Bu durumda CHP'nin sola açılan kanadı, işçi sınıfının, emekçi yığınların savaşına yaklaşıyor. Bütün bunlar ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğini kurmanın hem olanaklı, hem de zorunlu olduğunu gösteriyor. Emperyalizme, NATO'ya, işbirlikçi büyük burjuvaziye, faşist tırmanışa, gericiliğe karşı savaşda böylesi bir cephe, güçbirliği kurulmadan başarı kazanılamaz. Ulusal bağımsızlık elde edilemez. Halkın demokratik erki, ileri demokrasi kurulamaz. Sosyalizme yol açılamaz. Bölgemizde kalıcı bir barış, güvenlik sağlanamaz.

Bu savaş cephesi, bu ulusal bağlaşıklık, halkın, ulusun en geniş katmanlarını, proletaryasından, işçi sınıfından, kentin, köyün emekçi yığınlarından ulusal burjuvazinin sola açılan kesimine kadar halkın bütün güçlerini kucaklamalıdır. Lenin bize hiçbir zaman kafamızdan çıkartamayacağımız bir öğüt vermiştir. Lenin bir olayın üzerinde öncül bir direnişle durur, onu kesinlikle vurgular. Der ki: "Kendisinden daha güçlü olan bir düşman, ancak son nefesine kadar bir güç gerilimiyle, düşmanlar arasındaki en küçük çatlak genişletilirse, her ülkede burjuvazinin değişik grupları, bölümleri arasındaki en küçük çıkar çelişkilerinden yararlanılırsa ve aynı zamanda geçici bir bağlaşık olsa da, sallantılı ve koşula bağlı olsa da, pek öyle sağlam ve güvenilir olmasa da sayıca büyük bir bağlaşıklığı kendinden yana kazanmak için en küçük olanaktan en büyük bir özen ve ayıklıkla, ustaca ve akıllıca yararlanılırsa yenilgiye uğratılır. Bu gerçeği anlamayan, Marksizm'den hiçbir şey anlamıyor demektir." TKP, biz komünistler, Lenin'in bu öğüdünü, bu Leninci ilkeleri kural gibi bilmişiz. TKP'nin Ulusal Demokratik Cephe politikası, bu Leninci ilkelere oturtulmuştur. ●

Cephe ve hegemonya

(Atılım, Haziran 1978)

TKP MK Genel Sekreteri Bilen Yoldaş, Parti Konferansı'nda okuduğu raporda şöyle diyordu: "Biz, en başta işçi sınıfının, bu devrimci ana gücün hegemonyasını gerçekleştirmek için savaşıyoruz.

Bu ayrılık, diyorlar, tek cephenin oluşturulmasına engeldir. Değildir."

Bu sözler, bütün ulusal demokratik güçlerin tek bir cephede birleştirilmesi için savaşa hız veren şu dönemde büyük ve ilkesel bir önem taşıyor. Sınıfsal konumları bırakmamak, işçi sınıfının savaşta öncü rolünü zayıflatmamak, şu, ya da bu proleter olmayan sınıfın peşine takılmamak için partimizin bu doğrultusuna uygun davranmak gerekir.

Cephe için savaşmak, cephede bütün güçlerin eşitliğini, bağımsızlığını tanımak ile, proteryanın tüm sınıf ve katmanlar üzerinde politik bakımdan etkinlik kurması, öncülüğü eylemsel olarak ele alması için çalışmak niçin çelişmiyor? Her şeyden önce, işçi sınıfının potansiyel olarak cepheye katılacak öteki güçler üzerinde politik bakımdan etkinliği olmadan cephe kurulamıyor. Hiçbir güç, artık, tüm ulusun çoğunluğunu bir tek cephede toplayacak denli devrimci güce sahip değildir.

Bu sözlerde, cephenin oluşması için proleterya hegemonyasının öteki güçlerce tanınması zorunludur denmek istenmiyor. Böyle bir koşul öne sürülmüyor. Hegemonya, şu, ya da bu örgütsel birimde sayısal üstünlüğü pazarlıkla almak değildir. Proleteryanın hegemonyası, çetin savaşlar içinde gerçekleşiyor. Herşeyden de önce, Komünist Partisi'nin, TKP'nin güçlenmesi işçi sınıfının geniş kesimlerini birleştirmesi, ve savaş alanına sokmasıyla her tür sağ, "sol" revizyonizmi güçten düşürmesiyle proletarya hegemon bir güç oluyor. Bu da doğallıkla, öteki emekçilerin proleteryanın öncülüğünü ... onunla bağlaşma ... derinleşmesi de... em birliğine ya... güçler, bu sü... da ya cepheye ... alıtlanmak iki... yorlar. Cephe, ... ık yoluyla ger-

TKP Merkez Komitesi'nin 9 haziran günlemeli çağrısı:

Tüm ulusal demokratik güçlere!

Tüm ulusal demokratik güçlere,

Emperyalizm, NATO'nun elebaşları bir yandan uluslararası durumu gerginleştiriyor, bir yandan da Türkiye üzerindeki baskıyı yoğunlaştırıyorlar. Faşist tırmanmayı körüklüyorlar. İşbirlikçi büyük burjuvaziye, toprak ağalarına dayanan gerici faşist katiller, başta AP, MHP, hükümeti yıkmak, faşist bir yönetime ortam hazırlamak amacıyla sokaklara dökülüyorlar. Komünistleri, sosyalistleri, CHP'lileri, kendilerinden yana olmayan herkesi kanla, kurşunla ezmek istiyorlar. Provokasyonları Doğu'ya kaydırıyor, ulusal ve dinsel ayrılıkları kışkırtıyorlar. Bütün bu saldırıların örgütçüleri gerici faşist güçleri birleştirmek için kurultay düzenliyorlar, iç savaş hazırlıkları yapıyorlar. Faşist tehlike böylesine somuttur.

Ülkemizin, halkımızın yüzyüze geldiği bu büyük tehlike ancak emperyalizme, faşizme, tekellere ve toprak ağalarına karşı tüm ulusal demokratik güçlerin cephe birliği kurmasıyla önlenebilir.

Bugüne kadar ulusal demokratik güçlerin cephesini oluşturma girişimlerinin karşısına dikilen iki ana engel anti-Sovyetizm, anti-komünizm hızla geriliyor. Sovyet tehlikesi yalanının iflâsı artık resmi ağızlarca açıklanıyor. Tehlikenin NATO'dan, emperyalizmden geldiği açıkça görülüyor. Komünistlerle öteki yurtsever demokratik güçleri bölmeye yönelik anti-komünist savlar teker teker yıkılıyor. Türkiye Komünist Partisi'nin yasal çalışmasının demokrasinin gereği olduğu gerçeği de bugün resmi ağızlarca belirtiliyor. Bütün ulusal demokratik güçlerin birlik, cephe kurmalarına karşı koyanların gerekçeleri böylelikle çöküyor. Bu gelişme işçi sınıfımızın, halkımızın, Türkiye Komünist Partisi'nin, bütün ilerici, yurtsever, demokratik güçlerin çetin savaşlarla elde ettiği ortak bir kazanımdır. Bu güçlerin birliğini kolaylaştıran bir etkendir.

Tüm ulusal, ilerici, demokrat, yurtsever örgüt ve güçlerin anti-faşist, anti-emperyalist ve anti-tekelci cephe birliğinin temelini oluşturacak yasal bir forum hangi ana sorunları ele almalıdır? Türkiye işçi sınıfı, halkımız, en başta emperyalist baskıları geriletmek, emperyalizme her alanda bağımlılığa son vermek, faşist tırmanışı durdurmak, demokratik hak ve özgürlükleri genişletmek, dünyada ve bölgemizde barışı korumak için savaşıyor. Emekçi yığınların işsizliğe, pahalılığa karşı, köylülerin toprak ve özgürlük için savaşımı bu savaşla birleşiyor. Emperyalizmin boyunduruğunu kırmak için herşeyden önce NATO'dan, CENTO'dan çıkmak, bütün yabancı askersel üsleri sökmek, emperyalistlerle bağlanan tüm ikili kölelik anlaşmalarını yırtmak zorunluktur. Türkiye halkının varlığını savunmak, ulusal egemenliği güvence altına almak için ordunun ulusal demokratik bir niteliğe kavuşturulması gerekiyor.

Ekonomik bağımsızlığı elde etmeden, ulusal bağımsızlığın korunması olanaksızdır. Ekonomik bağımlılık, emperyalizmin tüm ekonomik örgütlerinden çıkmak, kapitalist ülkelerle her türlü eşitsiz ekonomik ilişkilere son vermek, yerli yabancı tekelleri, bankaları, dış ticareti, yeraltı, yerüstü madenleri devletleştirmekle sona erdirilebilir. Sovyetler Birliği'yle, öteki sosyalist ülkelerle ekonomik işbirliğini geliştirmek ve kendi kaynaklarımıza dayanmak yoluyla ulusal ağır endüstriyi kurmak, ülkeyi kalkındırmak olanaklıdır.

Köylü yığınlarının özgürlüğü, genliği, başta demokratik bir toprak reformunun gerçekleşmesine bağlıdır. En büyük tehlike olan faşist tırmanışa geçit vermemek için MHP'nin, tüm faşist örgütlerin kapatılması, politik cinayetlerin suçlularının yargılanması, devlet organlarındaki, ordu ve polisteki emperyalizmin ajanlarının ve faşistlerin temizlenmesi zorunluktur.

TKP'yi yasaklayan, sosyalist partilere, demokratik örgütlere karşı da yönelen faşist 141 ve 142 ve bütün anti-demokratik yasaları kaldırmadan demokrasiden söz edilemez. Ulusal baskıya son vermek, ırkçı, şöven propagandayı yasaklamak, Kürt halkına anayasal hak eşitliği uygulamak demokrasinin ve insan haklarının gereğidir.

Halkımız barış, silâhsızlanma istiyor. Bölgemizde barışın korunması için başta Sovyetler Birliği'yle, komşularımızla dostluk ve saldırmazlık anlaşmaları imzalanması, Ege'de, Kıbrıs'da barışçı çözüm sağlanması, barışçı, anti-emperyalist dış politika izlenmesi zorunluktur. Emekçi halkımızın ekonomik ve sosyal istemlerinin gerçekleşmesi bu ana sorunların çözümüne bağlıdır.

Günümüzde başta işçi sınıfı olmak üzere, en geniş emekçi yığınlar, köylüler, öğretmenler, teknik elemanlar, öteki meslek gruplarından emekçiler, gençler, kadınlar bu ana sorunların çözümü için, en başta faşist tehlikeye, onun kaynağı emperyalizme karşı savaşıyorlar. Türkiye Komünist Partisi, TİP, öteki sosyalist parti ve gruplar, Cumhuriyet Halk Partisi'nin önemli bir bölümü, DİSK, Türk-İş'e bağlı pek çok sendika, demokratik yığın örgütleri, devrimci gençlik ve kadın örgütleri bu savaşın değişik kesimlerinde yer alıyor. Yer yer eylem birliği yolunda çaba harcıyorlar. Ve birliğin henüz gerçekleşmemiş olması halkımızın savaşımını zayıf bırakıyor.

Hiç bir örgüt kendi başına faşist tırmanışı durduramaz. Türkiye Komünist Partisi taşıdığı tarihsel sorumluluğun bilincinde olarak bütün ulusal demokratik güçlerle eylem birliğine hazır olduğunu açıklıyor. Bu iş ve eylem birliği bütün bu anti-emperyalist, anti-faşist, anti-tekelci güçlerin oluşturacağı ortak bir platformun çerçevesinde gerçekleşebilir. Faşist tehlikeye, emperyalizme, harp kışkırtıcılığına karşı kurulacak olan bu cephe böylesi bir güç birliği ancak örgütsel bir yapı kazandığı zaman başarıya ulaşabilir. Bütün partilerin, örgütlerin bağımsızlığı, eşitliği, savaş arkadaşlığı temelinde gerçekleşecek olan bu cepheye katılanlar anayurdumuzun, emekçi halkımızın çıkarlarını herşeyden üstün tutmalıdırlar.

Türkiye Komünist Partisi tüm ulusal demokratik güçlere, partilere, örgütlere, tek tek kişilere, yurtsever bilim adamlarına, sanatçılara, yazarlara, saylavlara, subaylara sesleniyor: Türkiye Komünist Partisi ulusal demokratik güçlerin birliğine temel olacak platformu oluşturmak ve cephe birliğinin örgütsel sorunlarını görüşmek için biraraya gelmeyi, bir forum toplamayı öneriyor. Türkiye Komünist Partisi, tüm ulusal demokratik güçleri ulusal bağımsızlık ve demokrasi, barış, sosyal ve ekonomik haklar için savaşta birleşmeye çağırıyor.

TKP Merkez Komitesi
9 Haziran 1978
●

TKP Merkez Komitesi'nin Plenumu yapıldı

TKP, geri dönülmez bir biçimde oportünizmi, likidatörlüğü yenilgiye uğratmış, Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi ilkelerini egemen kılmış ve 1 Mayıs alanlarında Türkiye Komünist Partisi'ne özgürlük diye haykıran yüzbinlerce emekçinin, devrimci güvenini, savaşkan desteğini kazanmıştır.

AÇIKLAMA

TKP Merkez Komitesi Plenumu yapıldı. Plenumun gündeminde politik durum, sendikalar sorunu, ulusal demokratik cephe sorunu ve TKP'yi güçlendirme sorunu yer aldı. Plenum, Politik Büro'nun sunduğu raporu görüştü. Parti çalışmalarına yön verecek kararlar aldı. Plenum, Politik Büro'nun raporunu ve politikasını oybirliğiyle onayladı.

TKP Merkez Komitesi
7 Mayıs 1978

TKP Merkez Komitesi Plenumu ve TKP'nin savaş yolu

Türkiye Komünist Partisi geçtiğimiz yıl yapılan Parti Konferansı'ndan sonra ikinci büyük forumunu topladı. 7 mayıs 1978 günlü açıklamayla, TKP Merkez Komitesi'nin Plenumu'nun toplandığı Türkiye işçi sınıfına, halkımıza ve dünya kamuoyuna duyuruldu.

TKP Merkez Komitesi Plenumu nasıl bir ortamda toplanıyor?

TKP'nin kongreden sonra bu en yüksek organı, ülkemizde faşist tehlikenin arttığı bir dönemde toplandı. Gerçekten de, gerici faşist güçler Amerikan emperyalizminin, NATO'nun çıkarları doğrultusunda saldırılarını arttırıyorlar. Bir dizi gizli faşist örgüt ve Maocu provokatörler, kanlı cinayetleri, karşı devrimci terörü tırmandırıyorlar. Gerisinde Amerikan emperyalizminin ve NATO'nun bulunduğu faşist parti, giderek ülkeyi bir iç savaşa sürüklemenin provokasyonlarını yapıyor, tertipler hızla Doğu'ya kaydırılıyor, mezhep ve ulusal ayrılıklar sürekli kışkırtılıyor. Malatya, Kars, Kahramanmaraş olayları bu gerçeği kanıtlıyor.

Faşist tırmanışın böylesine tehlikeli olmasına karşın, CHP ağırlıklı hükümet ikircimli, sallantılı bir politika izliyor. Bir yandan emperyalizme ödün üstüne ödün verirken öte yandan da faşist saldırı karşısında kesin bir tutum almıyor. Eylem birliğine yanaşmıyor. Anti-faşist yönelimli grev hareketine, ilerici-demokratik örgütlere, 1 Mayıs çıkışlarına karşı hükümetin tutumu sözde tarafsızlık adı altında işbirlikçi-tekelci burjuvaziye, emperyalizme güven verme biçiminde somutlanıyor.

Ne var ki, faşist tehlikenin artmasına, hükümetin bocalamasına karşın işçi sınıfının, emekçi halkımızın savaşı yükseliyor. Emekçi yığınlardaki aktiflik, faşist, kanlı saldırılara, ve de CHP yönetiminin sallantılı politikasına karşı giderek artıyor. Bunun en büyük kanıtı, 1 Mayıs 1978 yığınsal çıkışıdır. Bu çıkış alışıla gelmiş gösterilerden ayrımlı olarak, yığınların kanlı kırım tehtitlerine karşın eylem alanına aktıklarını gösterdi. 1 Mayıs eylemi UDC'yi oluşturacak başlıca güçleri 1 Mayıs alanında birleştirdi. İşçi sınıfının çevresinde yurtsever, ilerici gençlik, köy emekçilerinin örgütleri, ilerici CHP'li parlementerler, sanatçılar toplandı. Komünist, sosyalist, tüm demokratik, anti-emperyalist güçler sımsıkı kenetlendi. 1 Mayıs'ta Türkiye işçi sınıfının politik etkinliği yani TKP'nin somut gücü, en geniş yığınları eylem alanına çekme, onları ortak düşmana, emperyalizme ve faşizme karşı birleştirme yeteneği bir kez daha başarıyla yoklamadan geçti.

Merkez Komitesi Plenumu'nu, Lenin'ci parti birliğini her alanda güçlendirerek sonuçlandıran TKP, işte böylesi bir politik ortamda savaşıyor. TKP bu politik durumda nasıl bir savaş yolu izliyor?

TKP, herşeyden önce savaşın bugünkü görevlerini aydınlatıyor. Baş düşmana, baş tehlikeye, emperyalizme, NATO'ya ve faşizme karşı yığınların savaşını örgütlemek. Kendisi de faşist tehdit altında olan CHP ağırlıklı hükümetin sallantılarını etkisizleştirmek.

Bu somut, güncel amaçlara tüm ulusal demokratik güçlerin cephe ve eylem birliğiyle ulaşılabilir. TKP, işçi sınıfının sendikal ve politik birliği uğrunda ardıcıl bir savaş yürütüyor. Bu savaşta, ileriye doğru atılan her adım, TKP'nin daha da güçlenmesinden, ve her tür reformist, revizyonist akımlara karşı aralıksız, ödünsüz ideolojik savaş vermesinden geçiyor.

TKP Merkez Komitesi üyeleri, Politik Büro'nun Genel Sekreter Bilen Yoldaş önderliğindeki savaş çizgisini oybirliğiyle onaylarken gerçek bir olguyu değerlendiriyorlardı. Bu olgu şudur:

TKP, geri dönülmez bir biçimde oportünizmi, likidatörlüğü yenilgiye uğratmış, Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi ilkelerini egemen kılmış ve 1 Mayıs alanlarında Türkiye Komünist Partisi'ne özgürlük diye haykıran yüzbinlerce emekçinin, devrimci güvenini, savaşkan desteğini kazanmıştır.

TKP Merkez Komitesi Plenumu, hem sınıf savaşımında, hem de parti yaşamında ileriye doğru atılmış böylesi güçlü bir adımdır.

TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen Yoldaşın TKP Merkez Komitesi Plenumu'nda okuduğu Politik Büro Raporu'ndan

Yoldaşlar,

Bu toplantı Parti Konferansı'ndan sonra Merkez Komitesi'nin ilk Plenumu oluyor. Bu plenum, Konferans'da saptanan parti politikasının, kararlarının hangi ölçülerde, ne biçimde uygulandığını ve artık, eksik neler yapıldığını, nelerin yapılması gerektiğini ele alacaktır. Plenum un gündemi buna göre düzenlenmiştir.

Plenum uluslararası durumu, bölgemizde, Yakın Doğu'da patlak veren yeni gelişmeleri gözönünde bulundurmak zorundadır. Söz yok, plenum en başta memleketteki politik, sosyal gelişmeleri ele alıyor.

Emperyalistler, yayılıcı Amerikan çevreleri, NATO'nun elebaşı patronları yeryüzünde gerginliği, yumuşama sürecini boyuna baltalama çabasındadırlar. İsrail saldırganlarının Lübnan'daki son barbarlığı, emperyalistlerin Afrika'daki yoğun, kanlı saldırıları bunun en somut belgeleridir. Amerikan emperyalistleri, NATO başları Türkiye üzerindeki baskılarını biteviye arttırıyorlar. Anayurdumuzda kanlı, kurşunlu, faşist saldırıların üstelemesi, NATO'nun baş patronu Amerikan emperyalistlerinin yayılma, barışı, güvenliği baltalama planlarıyla, politikalarıyla sıkı sıkıya bağlıdır.

Sovyetler Birliği, sosyalist ülkeler topluluğu, bunların hükümetleri gerginliği azaltmak, yeryüzünde barış ve güvenliği güçlendirmek politikasını ardıcıl uyguluyor, yürütüyorlar. Toplu insan kırma silâhlarının, bu arada nötron bombasının yasaklanması, silâhsızlanmaya gidilmesi için sürekli çaba gösteriyorlar. Başta Sovyetler Birliği'nin bu Lenin'ci, ardıcıl barış politikası, her yerde olduğu gibi Türkiye'de de ulusal bağımsızlık, özgürlük, barış ve güvenlik, demokratik haklar ve sosyalizm için savaşan bütün güçler için, işçi sınıfı ve geniş emekçi yığınlar için, devrimciler için, partimiz için tükenmez güç kaynağıdır.

Yoldaşlar,

Konferans'dan bu yana geçen zaman içinde ülkemizde önemli gelişmeler oldu. Bu süre içinde geçen olaylar Konferans'da saptanan politikamızın doğruluğunu kanıtladı. Emperyalizm ve işbirlikçi-tekelci burjuvaziyle halkımız, burjuvaziyle proletarya ve burjuvazinin kendi arasındaki çelişkiler keskinleşti. Sınıf savaşları daha da sertleşti. Partimiz, işçi sınıfının, emekçi yığınların savaşları içinde güçlendi, örgütlendi. Üye sayısında önemli bir artış oldu.

İşçi sınıfının savaşımı, anti-emperyalist, anti-faşist hareketin gelişmesi düz bir çizgide olmadı. Zigzaglı, ilerlemeli, gerilemeli oldu. Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi Politik Bürosu partimizin programı ve Konferans'ta onaylanan politikasının ışığında partiyi yönetmek, önümüze çıkan sorunları çözümlemek için çalıştı.

Konferans'dan sonra oluşan gelişmeleri incelemek, yeni sorunları, yeni durumu irdelemek, Merkez Komitesi üyesi yoldaşların fikirlerini, önerilerini almak ve kollektif kararlara varmak için Merkez Komitesi Plenumu'nu topluyoruz.

Partimizin tarihinde Plenumlar önemli bir yer tutar. Bazan Kongreler kadar önem taşıyan Plenum'lar olmuştur. Örneğin 1934 genişletilmiş Plenumu bunlardan biridir. Diyebiliriz ki, 4. Kongre'den sonra yapılan bu ilk Plenum'da, Kongre'de olduğundan daha çok sorun ele alınmış ve çözümlenmiştir. Kongre İstanbul'da, Defterdar'da gizli olarak yapılmış, bir gün sürmüştü. Plenum daha uzun sürede yapıldı.

Bugün toplanan Plenum'un çözümleyeceği sorunların büyük önemi vardır. Politik Büro'nun bu raporu, Konferans'tan bu yana geçen sürenin olaylarını ayrıntılarıyla ele almıyor. Sunulan rapor, bu aşamada ülkemizdeki başlıca gelişmelerin ana çizgilerini inceliyor. Ana sorunlarımızı ele alıyor. Perspektifler çiziyor, partimizin güncel hedeflerine ulaşabilmesi için taktikler ileri sürüyor, kararlar alınmasını öneriyor.

POLİTİK DURUM

Yoldaşlar,

Bugün önümüzde duran başlıca güncel amaç nedir? Emperyalizm ve işbirlikçi tekelci burjuvazinin yarattığı faşizm tehlikesini yenmek, bu amacı gerçekleştirebilmek için sınıfların, güçlerin yeralımını iyi saptamak gerekiyor.

Emperyalizm Türkiye'de ekonomik, politik, askersel, toplumun bütün alanlarında önemli konumları elinde tutmaktadır. İşbirlikçi büyük burjuvazinin çıkarları da emperyalizmin ülkemize karşı politikasıyla uyum içindedir. Bu dönemde oluşan hükümet değişiklikleri devletin, politik erkin karakterinde değişiklik yapmamıştır. Politik erk ve egemenlik emperyalizmin işbirlikçisi büyük burjuvazinin, bu en sömürücü, en gerici kesimin elindedir.

Bunalımlar üsteliyor

Konferans'da, işbirlikçi büyük burjuvazinin, bu en sömürücü, en gerici egemen çevrelerin memleketi emperyalizme daha sıkı bağlayacağı, daha derin yıkımlara götüreceği, bunalımların daha da artacağı saptanmıştı. Gelişmeler bu öngörüyü doğruladı. Pahalılık, işsizlik, emekçilerin yoksullaşma süreci derinleşti. İşbirlikçi büyük burjuvazinin, yerli, yabancı tekellerin elde ettiği kârlar dev boyutlara ulaştı. Egemen sınıfların bunalımların yükünü işçi sınıfına, emekçi yığınlarına yüklemesiyle sınıf savaşları daha da keskinleşti. Grevler, direnişler, yığın eylemleri yoğunlaştı.

Emperyalizme bağımlılığın artması bunalımların ve sınıf savaşlarının sonucunda burjuvazinin içindeki ayrışmalar daha da derinleşti. Burjuvazinin değişik kolları arasındaki egemenlik çatışması keskinleşti.

Bu süreçlerin, başta işçi sınıfı, onunla bağlı olan demokratik güçlerin savaşımının gelişmesi sonucunda işbirlikçi büyük burjuvazi memleketi eskisi gibi yönetebilme olanaklarını yitiriyor. Genellikle burjuvazi artık kolay kolay hükümet kuramıyor. Meclisi bile çalıştıramıyor. Seçimlerden sonraki gelişmeler Konferans'da saptanan bu gerçeği açıkça gözler önüne serdi.

Faşist tırmanış durmamıştır

Böylesi bir durumda gerici egemen çevreler çıkar yolu terörü arttırmakta, faşizme tırmanmakta görüyorlar. Faşizme tırmanış sürecinde faşist yöntemler başta işçi sınıfına, ilerici gençliğe, tüm ulusal demokratik güçlere karşı uygulanıyor. Faşizm tehlikesi gündemdedir. Olayların daha kanlı olması, saldırıların üstelemesi, süregenleşmesi bunu gösteriyor. Faşist tırmanış aynı zamanda bölgemizde barış ve güvenlik için büyük bir tehlikedir.

Ulusal demokratik güçlerin birliği zorunludur

Konferans'da güncel hedefler olarak faşist tırmanışın yürütüm organı olan gerici-faşist karması hükümetin alaşağı edilmesi, yerine anti-emperyalist, anti-faşist güçlerden oluşan bir hükümetin geçirilmesi, tüm ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğinin oluşturulması kararlaştırılmıştı. Bu kararların ışığında parti yönetimi Demirel ortaklığına, faşist tırmanış sürecine karşı işçi sınıfını, geniş emekçi yığınlarını eyleme geçirmek için savaştı. İşçi sınıfının birliğini, tüm ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğini gerçekleştirme yolunda çalıştı. Parlamenter yöntemleri parlamento dışı yığınsal eylemlere bağlama taktiğini uyguladı. Yığınsal 1 Mayıs yürüyüş ve mitingi, onbinlerce metalurji işçisinin 8 ay süren grev savaşı ve bir dizi grevler, memleketin değişik yörelerinde yığınsal protesto yürüyüş ve mitingleri, toplantıları bu yığın savaşının belli başlılarıdır."

İşçi sınıfının, halkımızın savaşı gelişiyor.

Geçtiğimiz süre içinde işçi sınıfının birliği yönünde, değişik sendikalara bağlı işçiler arasında ortak eylemler belirgin bir ge-

Arkası 10. Sayfada

Faşizm Almanya'ya nasıl

Proleter diktatörlüğünün, Lenin'in, Komünist Enternasyonal'in yolu işçilerin güçlenmesine ve sosyalizmin başarıyla kurulmasına yol açtı. Burjuva "demokrasisinin", Kautsky'nin, İkinci Enternasyonal'in yolu faşizmin başarısına vardı

Almanya'da faşizmin gelişi üzerine aşağıdaki yazıyı R. Palme Dutt'ın "Fascism and Social Revolution" adlı yapıtından çevirdik.

Nazi Almanyası'ndan çıkarılan derslerin günümüzde de taşıdığı önemi göz önüne alarak okurlarımıza sunuyoruz.

R. Palme Dutt Britanya ve Hindistan Komünist Partilerinin kurucularındandır. Uzun yıllar Komintern Yönetim Kurulu'nda çalışmıştır. Enternasyonaller, ulusal kurtuluş ve faşizm üzerine eserler yazan Palme Dutt yılmaz bir enternasyonalistti. İşçi sınıfı, bu yılmaz savaşçısını 20 Aralık 1974'de 78 yaşında iken kaybetti.

"Faşizmin Almanya'da başarısı, faşizmin tüm gelişmesinde yeni bir sayfa açtı.

"O zamana dek liberal demokrat, sosyal demokrat çevrelerde, genel olarak benimsenen bir görüş vardı. Buna göre faşizm ve 'diktatörlük' genelinde Güney ve Doğu Avrupa'nın geri kalmış, güçlü bir endüstri proletaryasından yoksun, endüstrice daha az gelişmiş ülkelerine ilişkin bir olguydu.

"Oysa Almanya, Avrupa'da en ileri ve yoğun endüstriyel gelişmesi olan ülkeydi. Tüm kapitalist dünyada en yüksek örgütlülük ve politik bilinç düzeyi olan proletarya Almanya'daydı. Yine de İtalya'dakini gölgede bırakan gelmiş geçmiş en zalim ve en barbar faşist diktatörlük 1933'de Almanya'da başarıya ulaştı.

Bu nasıl oldu? Nasıl gelişti? Bunların yanıtı, yalnızca 1933 yılının olaylarında değil, Alman devriminin bütün bir onbeş yıllık gelişmesinde yatar. Faşist diktatörlüğün kurulması, 1918'lerde Ebert ile Hindenburg'un proletarya devrimine karşı bağlaşıklık anlaşması yapmalarıyla başlayan uzun sürecin son adımıydı.

Yüzeysel eleştirmenler yalnızca 1933 olaylarına bakıyor ve faşizmin ne denli "kolay" utkuya ulaştığından, Alman işçi sınıfının dövüş "yeteneksizliğinden" söz ediyorlar.

Bu yalandır. Alman işçi sınıfının ilerleyen karşı-devrime karşı savaşı faşist diktatörlükten önce tam onbeş yıl sürdü. Bu savaşta onbinlerce Alman işçisi düşman kurşunlarıyla can verdi. Ve eğer sonunda işçi sınıfı güçleri gerilemek zorunda kaldıysa, faşist diktatörlüğün kurulmasını engelleyemediyse, bu faşizmin üstün savaş gücü yüzünden olmadı. İşçi eylemlerinin, çoğunluğu yönetenlerce felce uğratılmasından ve engellenmesinden, bu yöneticilere işçilerin yanlış disiplini ve bağlılığı nedeniyle oldu.

1. 1918 Devriminin Boğulması

1918'de Alman işçi ve askerleri erki ele geçirmişlerdi. İşçi ve asker kurulları bütün ülkede egemendi. Burjuvazi ve eski militarist klik hiçbir direniş gösteremiyordu. Yıkılmaz bir Sovyet Cumhuriyeti kurmak için bütün nesnel koşullar vardı.

Sosyal demokrat Ströbel bile bu gerçeği dile getiriyordu: "Askersel çöküş, bütün devlet erkini bir çırpıda proletaryanın eline verdi." (H. Ströbel. Alman Devrimi, s: 1)

Proletaryanın bu mutlak erki 15 yıl içinde nasıl tam tersine dönüştü? Bu sorunun yanıtı, 1918 Alman devriminin trajedisini içeren iki sözcüktür: sosyal demokrasi.

Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin uzun ve şanlı bir devrimci geçmişi vardı. İlk yıllarında bu partiyi Marks ve Engels gözetmiş, Bebel ve Liebknecht yönetmişti. Parti, Marksizmin devrimci programına bağlı kalmış ve işçi sınıfının yığın örgütlerini bu programa dayanarak kurmuştu. Ama emperyalist çağda, oportünizm ve yozlaşma, yöneticiler, özellikle sendika yöneticileri arasında giderek artan ölçüde yayıldı. Son yıllarında Marks ve Engels bu tehlikeye işaret etmiş ve bölünmeye çağırmışlardı. Uyarıları dikkate alınmadı, mesaj ve program eleştirileri üyelerden saklandı. Parti ve sendika aygıtı, giderek daha sıkı bir biçimde kapitalist devlete bağlandı. 1914 bu süreci tamamladı. Sosyal Demokrat Parti yönetimi, emperyalist savaşa destek vererek, işçi sınıfına karşı Kayzerle, militaristler ve burjuvaziyle açıkça birleşti. Dağınık durumda olan karşıtlar, savaş ve parti sansürünün güç koşulları altında, saflarını 1916'da kurulan illegal devrimci Spartaküs Birliği'nde ve 1917'de kurulan Bağımsız Sosyalist Parti'de toparladılar. Bu güçler aracılığıyla 1918 devrimi örgütlendi. Almanya Komünist Partisi ancak 1918 aralıkta kurulabildi.

1918 devriminin utkusunda Sosyal Demokrat Partisi'nin hiç payı yoktu, tam tersine daha başından devrime karşıydı. Scheidemann 1922'de şöyle açıklıyordu: "Kasım devrimini sosyal demokrasinin istediği ya da hazırladığı yolundaki sav, karşıtlarımızın gülünç ve aptal bir yalanıdır." Devrim patlak verdiğinde sosyal demokrat yöneticiler Prens Max'ın koalisyon hükümetinde bakanlık yapıyorlardı. Kritik günlerde yürütme kurulu devrime karşı çağrı üzerine çağrı yayınladı. Sendika yöneticileri işverenlerle bir Bağlaşıklık Anlaşması pazarlığı yapıyorlardı. Bu anlaşma Kasım 1918'de imzalandı.

Yine de, devrimi gerçekte sosyal demokrat yöneticilerine karşı yürüten işçilerin, askerlerin ve denizcilerin büyük çoğunluğu, aynı zamanda Sosyal Demokrat Parti içinde, onun yönetimi altında örgütlüydü. İşte kasım devrimini yıkıma götüren ölümcül çelişki buydu.

Devrimin 9 kasımda başarıya ulaşmasından hemen sonra, sosyal demokrat yöneticiler devrimci önderlere, Liebknecht'e ve bağımsızlara koşturarak, utkan devrimin yönetiminde yer almak, ortak bir hükümet kurmak için yalvardılar. Liebknecht haklı olarak böyle bir koalisyonu reddetti. Bu ancak sosyal demokratların saygınlığını yeniden artırır, devrimi boğabilmelerini getirirdi. Bağımsızlar Liebknecht'i izlesecelerdi ve sosyal emperyalistleri dışlayan bir devrimci blok içinde yalpalamadan durabilselerdi (Berlin İşçi ve Asker Kurulu'nda çoğunluk Spartaküslerde ve Bağımsızlardaydı), saygınlığını yitirmiş, devrilmiş eski rejimle umutsuzcasına özdeşleşmiş sosyal demokrat yöneticilerin devrimin utkusunu engelleyebilmeleri kuşkuluydu.

Ancak bağımsızlar "birlik" adına öteki yolu seçtiler. Devrimin sosyal demokrat düşmanlarıyla eşit temelde bir koalisyon hükümeti kurdular. Başka yollardan sağlanamamış olan burjuva etkisi, bu yoldan yeni düzenin ta yüreğinde boy verdi. (İki aydan da kısa bir süre içinde bağımsızlar koalisyon hükümetinden çekilmek zorunda bırakıldılar. Olan olmuştu. Sosyal demokrasinin koruyucu kabuğu altında burjuva militarist düzen yeniden kurulmuştu)

Eğer Kasım devrimi kendini koruyacak olsaydı, açık ki, ilk görevi, eski erkin dayanaklarını yok etmek olurdu. Ama Sosyal Demokrat hükümet tam tersini yaptı. Eski rejimi her noktada korudu. Bürokrasiye ve gerici kurumlara dokunmadı. Savaş, Donanma, Dışişleri, Maliye ve İçişleri Bakanlıklarına burjuvaları getirdi. İşçilerin silâhsızlandırılmasını emretti ve en gerici monarşist subaylara bağlı, karşı-devrimci birlikler kurdu ve silâhlandırdı. Sosyal Demokrat hükümetin beslediği bu Beyaz Muhafız birlikleri aracılığıyla devrim kana boğuldu. Liebknecht ve Rosa Luxemburg katledildi. İşçilerin direnişi de sistemli ve süreki bir terör sonucunda, 1918 sonuna, 1919 başlarına doğru bastırıldı.

1918 devrimini sosyal demokrasi böylece yendi. Sonradan gelecek olan faşizmin temelleri de böyle atılabildi.

Sosyal demokrat yöneticiler çizgileri gereği, başka türlü davranamazlardı. 1918-1919'daki baş düşünceleri "Almanya'yı Bolşevizm'den korumak"tı, başka bir deyişle, her zamanki gibi yine "demokrasi" adına, kapitalist düzeni kurtarmaktı. Devrimci bir dönemde sınıf savaşımı yarım önlemler tanımaz: ya işçi sınıfı devriminin utkusu, ya tam gericiliğin utkusu, ya Kornilov ya Bolşevizm, ya Hindenburg ya komünizm. Savaş sonrası Almanya'da da yalnızca iki yol vardı: Ya işçi sınıfı devriminin, ya tam gericiliğin utkusu. Birinciye olan düşmanlıklarıyla sosyal-demokrat yöneticiler ikinci yolu seçtiler.

Sosyal demokrasinin önde gelenlerinden cumhurbaşkanı Ebert ile gerici Hindenburg arasında kurulan dolaysız bağlaşıklık, karşılıklı mektuplarla gerçekleşti. Aralık 1918'de Hindenburg, Cumhurbaşkanı Ebert'e şöyle yazıyordu: "Size yazıyorum çünkü bana söylendi ki siz de gerçek bir Alman olarak anavatanı herşeyden çok seviyorsunuz. Anavatanın içinde bulunduğu durum nedeniyle, siz de benim gibi kişisel görüş ve isteklerinizi geriye itiyorsunuz. Bu ruhla, halkımızı tehdit eden yıkımdan kurtarmak üzere sizinle bağlaşıklık kuruyorum"

Kasım devrimi sırasında Alman Genel Kurmay başkanı olan General Groener de aynı doğrultuda kanıt veriyor: "10 Kasım 1918'de Ebert'le bir telefon konuşması yaptım. Bolşevizme ve Sovyetizme karşı savaşmak ve asayişi sağlamak için bağlaşıklık kurduk...

"Her gün sabah 11 ile 1 arasında, yüksek komuta görevlileri özel gizli bir telefondan Ebert'le konuşuyorlardı. 10 Kasım'dan başlayarak yakın hedefimiz Berlin'de erki İşçi ve Asker Temsilciler Kurulları'nın elinden almaktı."

Devrimin daha başlangıcından, sürekli olarak işçiler en sıkı bir biçimde silâhsızlandırılırken ve üzerinde silâh bulunanlar ağır cezalara çarptırılırken, sosyal demokrasi ve antant illegal karşı-devrimci birlikleri kayırdı, hoşgördü. Bu birlikler faşizmin ilk biçimleriydi. "Silâhsızlandırma" onlara asla uygulanmadı. Faşist cinayet çeteleri, dokunulmazlıkları varmış gibi, sözde "demokratik cumhuriyette" istediklerini yaptılar. Öte yanda işçilerin savunma girişimlerini, Kızıl Cephe'yi, sosyal demokrat (1929'da İçişleri Bakanı olan Severing) acımasızca bastırdı.

Weimar Cumhuriyeti bu temelde yükseldi. Ve faşizm, sosyal demokrasinin kanatları altında erke doğru ilerledi.

Weimar Cumhuriyeti kâğıt üzerinde "dünyanın en özgür demokrasisiydi". Gerçekte ise, eski rejimin gerici kurumlarının savunusuna, işçilerin şiddetle bastırılmasına sürekli sıkıyönetimlere ve diktatörlüklere (1918-1919'un kanlı bir biçimde bastırılması; 1920'de Kapp Darbesi'nden sonra Ruhr'daki terörde, ayaklamaya katılan subayların kurdukları askersel mahkemelerde cumhuriyeti savunmuş işçilerin yargılanması; 1921'de Saksonya'daki Horsing terörü; 1923'de Saksonya'da seçimle başa gelmiş Zeigner hükümetini Reich'ın askersel devirmesi; von Seeckt diktatörlüğü ve tüm Almanya'da sıkıyönetim; 1929'da Severing'in emriyle 1 Mayıs gösterilerinde işçilerin kurşunlanması; 1930'dan 1933'e dek

Beyaz Birlikler Bavyera Sovyetleri'ni ezmek için ilerliyor.

diktatörlük) bir kılıftı.

Faşizm, artan hoşnutsuzluğu, ekonomik sıkıntıyı, köleleştirici Versay anlaşmasına ve onun haracına karşı yaygın olan kızgınlığı kullandı. Ama bunları kullanabildi ve bu temelde bir yığın hareketi çıkarabildi çünkü işçi sınıfının çoğunluğunu yöneten sosyal demokrasi, bu konularda yöneticiliği boş bırakmıştı. Tam tersine kendisi kapitalizmle, Versay'la, haraçlarla ve yığınların üzerindeki baskı rejiminin tümüyle özdeşleşmişti. Ve faşizm güçlenebildi, silâhlı gruplarını oluşturabildi çünkü ta erke getirilene dek devlet aygıtı, polis ve ordu, yargı organları ve büyük kapitalistler, her alanda onu kayırıyor ve destekliyordu.

2. Nasyonal Sosyalizmin Büyümesi

Faşizmin habercisi olan ilk karşı-devrimci birimler subaylardan ve eski subaylardan oluşuyordu. Nasyonal sosyalizmin

Büyük Oktobr'ın alevleri tüm Avrupa'yı sarmış, buralarda devrimin meşalelerini yakmıştı. Bunun en canlı örneklerinden biri de Bavyera Sovyet Cumhuriyeti'nin kurulmasıydı.

geldi?

teorik kurucusu Feder orduda öğretmendi. Ordu yetkilileri, Hitler'i yığın ajitatörü olarak ortaya sürmeden önce yoğun bir politik kurstan geçirmişlerdi. Ve Nasyonal Sosyalist Parti'yle ilk ilişkiye geçmesi, kendi otobiyografisinde de belirttiği gibi, ordunun emriyle olmuştu.

Kapp darbesinde olduğu gibi, yalnız belli subaylara, junkerlere (toprak ağalarına – İ.S.) ve bürokrasiye dayanan, erken karşı devrim girişimleri ancak yenilgiyle sonuçlanabilirdi. Uzun süre ajitasyonu yapılmasına karşın, 1923'deki Hitler-Ludendorff darbesi de hemen rezil bir biçimde çöktü. Devlete karşı bu silâhlı ayaklanmalara gösterilen yumuşak tavır, nasıl karşı devrimin yarı resmi koruma altında geliştiğini açığa çıkarıyordu. Kapp'da başkaldıranlar hiç cezalandırılmadılar oysa onlara karşı direnen işçilere ağır cezalar verildi. Ludendorff'a hiç ceza verilmedi. Hitler'in ise, birkaç ay tutukluluktan sonra, ajitasyonu sürdürmesine izin verildi. Ama tüm darbelerin yenilgisi gösterdi ki, askersel terör örgütlemesinin yanısıra, derin kökleri olan bir yığın partisi gerekliydi. Ve sonraki yıllarda faşizm dikkatini bu gerek çevresinde topladı.

Alman nasyonal sosyalizminin yığın ajitasyonu, 1920'de benimsenmiş olan Yirmi beş maddeli programa dayanıyordu. Nazi ajitasyonu, özellikle, Hitler'in, daha sonra da Gobels ve Strasser'in yönetiminde geliştirildi. Yal-

Ernst Toller, ilk Alman Sovyet Cumhuriyeti'nin başkanı.

nızca köylülüğe ve kent küçük burjuvazisine değil, endüstriyel semtlerdeki emekçi yığınlara da yöneltildi. İtalyan faşizmi, "sosyalizm" kılıfını erkenden bırakıvermişti. Oysa Alman faşizmi ancak "sosyalizmden" yana geçinerek yığın tabanı yaratabildi. Nasyonal sosyalist propaganda, anti-Semitizmin, anti-kapitalizmin, Versay'a karşı, Almanya'ya uygulanan baskıya karşı şövenist çıkışların kaba ve delice bir karışımı niteliğini taşıyordu. Çelişkileri, ilkesizliği ve demogojisi İtalya örneğinden çok daha açıktı.

Faşizm, ancak Sosyal Demokrasi kendini tümüyle sergiledikten, büyüyen ekonomik bunalım içinde yığınsal bir düş kırıklığı yarattıktan sonra, kendine yığın tabanı oluşturabilir. Böyle bir duruma doğru ilk gidiş 1923 sonlarında ve 1924 başlarında, enflasyon küçük burjuvaziyi yıkıma uğrattıktan ve proletaryanın 1923 devrimci durumundaki başarısızlığından sonra oldu. Mayıs 1924 seçimlerinde (sosyal demokrasinin 6 milyon, komünistlerin 3.6 milyon oyuna karşılık) nasyonal sosyalizmin oyları 1.9 milyona ulaştı. Ama ardından gelen durgunluk dönemi, sosyal demokrasinin yeni bir "örgütlü kapitalizm" ve "ekonomik demokrasi" çağına ilişkin verdiği sözler, sosyal demokrasiye ve sosyalizme reformist "demokratik" geçişe yeni umutlar bağlanmasını getirdi. Aralık 1924'de Nazi oyları 900,000'e düşmüştü. Dört yıl sonra 1928 seçimlerinde ise, (Sosyal demokratların 9.1 milyon, komünistlerin 3.2 milyon oyuna karşılık) 800.000 idi. Ne zaman ki dünya ekonomik bunalımı ve Bruning açlık rejimi sosyal demokrasinin verdiği tüm sözlerin baştan sonra iflasını sergiledi, ancak o zaman faşizm büyük bir adım attı. Eylül 1930 seçimlerinde oyunu, (Sosyal demokratların 8.5 milyon, komünistlerin 4.5 milyon oyuna karşılık) 6,4 milyona çıkardı. Daha sonra nisan 1932 Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde 13.4 milyon, temmuz 1932 seçimlerinde ise en yüksek oyunu, 13,7 milyon oy aldı.

Almanya'da faşizmin 1930-1932'deki birden patlayışını ne getirdi? Almanya'da kapitalizm, bunalım karşısında yeni yöntemlere geçmek gereğini duyuyordu. Devrimin sosyal kazanımlarından arta kalanlarını da silip atmak gerekiyordu. Bu kazanımlar, işçi sınıfı içinde sosyal demokrasinin etkisinin başlıca temelini, politikasının ürünleri diye gösterdiği mallarını oluşturuyordu. Devrimden hemen sonraki ödünlerin yerine, artık kapitalizm işçilere karşı gaddar ekonomik önlemlere başvurmak gereğiyle yüzyüzeydi. Bunun için yeni diktatörlük biçimleri gerekliydi. Sosyal demokrasi Federal Hükümet'ten alındı ve 1930 yazında ülkeyi parlamentosuz, olağan dışı durum yöntemleriyle ama sosyal demokrasinin desteğiyle yöneten Bruning diktatörlüğü kuruldu. Açlık kararları bu temelde gerçekleşti. Resmi sayılara göre, 1929'la 1932 arasında işçilerin ortalama haftalık ücretleri 42,20 marktan 21,06 marka düşürüldü. İşverenlerce ödenen toplam maaş ve ücretler 47,5 milyar marktan 25,7 milyar marka düştü. İşsizlik 8 milyona çıktı. İşsizlik sigortası ortalama 9 marka indirildi. Tüm bu diktatörlük ve saldırı sosyal demokrasinin desteğiyle yürütüldü. Faşizmin hızla büyümesini olanaklı kılan koşullar bunlardı.

Eğer sosyal demokrasi Brüning diktatörlüğüne ve açlık saldırısına karşı komünistlerle güç birliği yapsaydı, hiç kuşku yok ki ağır kapitalist saldırı işçi sınıfı cephesini zayıflatıp da faşizme varamazdı. Tam tersine, sınıf savaşımını yoğunlaştırır, işçi sınıfı cephesini ve bu temelde en geniş yığınların harekete geçirilmesini hızlandırır, faşizme tutunacak dal bırakmazdı. Ama sosyal demokrasi, komünistlerle güç birliğindense, "ehveni şer" politikası adına Brüning diktatörlüğünü, açlık kararlarını desteklemeyi ve işçilere karşı saldırının yürütülmesine yardım etmeyi yeğ tuttu. Bu, faşizmin belirleyici hazırlık yıllarında proleter kampdaki can alıcı zayıflıktı. Ancak proleter safların böyle bölünmesiyiedir ki 1930-32 arası kritik yıllarda insiyatif faşizme geçti.

Alman kapitalizminin önderleri farkındaydılar ki ekonomik bunalımda izledikleri toplu saldırı politikası kaçınılmaz olarak sosyal demokrasinin tabanının daralması ve komünizmin güçlenmesi anlamına geliyordu. Zayıflamış ve saygınlığını yitirmiş bir sosyal demokrasi artık komünistlerin ilerlemesini tutamazdı. Komünistlerin güçlenmesini kırmak için ortaya yeni bir politik sistem sürmek, yeni bir yığın örgütlenmesi ağı kurmak ve işçi sınıfını ezmek gerekliydi.

Bu zamana dek, elde yedek bir araç olan nasyonal sosyalizmi, Alman kapitalistlerinin ve toprak ağalarının belli bir kesimi destekliyordu. Oysa Bruning diktatörlüğü dönemiyle birlikte, büyük kesimi nasyonal sosyalizmin kasalarına aktı. Bu yıllarda, politika tarihinde eşi görülmemiş, güçlü, çok yanlı, aşırı bir ajitasyon yürütüldü. Nasyonal sosyalizmin bu dönemdeki dev, yapay yayılması (1932 sonbaharında bu, aynı hızla sonmeye başlamıştı bile), tüm kapitalist aygıtın iyi örgütlenmiş bir ürünüydü. Nüfusun, politik olarak geri, huzursuz tüm unsurları nasyonal sosyalizmin ağına düşürüldü.

Sosyal demokrasiden düş kırıklığına uğrayan sınıf bilinçli işçiler komünizmi seçtiler. Geri unsurlar ise faşizme kaydılar. Ardarda seçim sonuçları bu süreci gösteriyor. 1930'la 1932 arasında sosyal demokrasi 1,339,000 oy kaybederken, komünistler 1.384,000 oy kazandılar. Güçlü bir Komünist Partisi'nin varlığı sonucunda sosyal demokrasinin kayıpları çekimserliğe ya da sınıf düşmanlarına değil, militan işçi sınıfı cephesine kaydı. Dev Nazi kazanımlarının kaynağı ise eski burjuva partilerinin seçmenleri ve önceleri oy kullanmayanlardı.

DİRİMSEL SORUN : BİRLEŞİK CEPHE

Eğer birleşik olsaydı, işçi sınıfının toplam gücü, bütün Nazi ajitasyonuna karşın, faşistlerin gücünden yine de çok üstündü. Yalnızca niceliksel bir gösterge olan oy sayılarında bile, bir seçim dışında, hep işçi sınıfı güçleri üstündü. İşçi sınıfının potansiyel toplam oyunun (kapitalist diktatörlüğe karşı birleşik savaşın dev itici gücü olsaydı, bu çok daha da artardı) bir göstergesi olarak sosyal demokratlarla komünistlerin oylarının toplamı, temmuz 1932 seçimleri dışında, hep Nazi toplamını aşıyordu. Temmuz 1932'de ise Nazilerin 13,732,000 oyuna karşılık, 13,229,000 idi. Ama dört ay gibi kısa bir süre sonra, kasım 1932'de, Nazilerin 11,729,000 oyunu yine aşmış, 13,241,000 olmuştu. Bu yalnızca seçimlerde kafa sayısı açısından durum. Her gerçek toplumsal ve politik sınavda, örgütlenmede, homojenlikte, toplumsal rolünde, politik bilinç olarak ve savaş yeteneğinde, işçi sınıfı güçleri, eğer birleşik olsaydı, Nazilerin karışık seçmen yığınından çok daha üstün olurdu.

Böylece, can alıcı sorun işçi sınıfının birleşik savaşıydı. Komünist Partisi de tüm çabalarını buna yöneltti. Sorun giderek daha güncelleştikçe, Komünist Partisi, faşizme ve kapitalist saldırıya karşı birleşik işçi sınıfı cephesi için, hem işçi yığınına, hem de özellikle Sosyal Demokrat Parti'ye ve Genel Sendikalar Federasyonu'na çağrı üzerine çağrı yayınladı.

Komünist Partisi'nin ve Kızıl Sendika muhalefetinin ulusal çapta ilk çağrısı nisan 1932'deydi. Bütün işçi örgütleri yaklaşan ücret saldırısına karşı eylem birliğine çağrılıyordu. Bu çağrı sendikaların ve Sosyal Demokrat Parti üyelerinin alt düzeylerinde belirli bir tepki uyandırdı ama birleşik cepheye yasak koyan Sosyal Demokrat Parti ve sendika yöneticilerince reddedildi.

Birleşik cephe için ikinci çağrı, von Papen diktatörlüğü Prusya'daki sosyal demokrat hükümeti görevinden attıktan sonra, 20 temmuz 1920'de yapıldı. Komünist Partisi Sosyal Demokrat Parti ve Genel Sendikalar Federasyonu yürütme kurulu üyelerine doğrudan seslendi. Olağanüstü durum kararnamelerinin kaldırılması ve fırtına birliklerinin yasaklanması için, ortaklaşa bir genel grev örgütlenmesini önerdi. Sosyal Demokrat Parti bunu da reddetti. Genel grev çağrısını provokasyon olarak niteledi ve faşizme karşı koymanın tek yolunun seçim sandığı olduğunu bildirdi.

Birleşik cephe için üçüncü çağrı, Hitler başbakanlığa getirildikten sonra, 30 ocak 1933'de yapıldı. Bu çağrı öylesine geniş bir yankı uyandırdı ki, sosyal demokrat yöneticiler çağrıyı reddedip nedenlerini kendi yayın organlarında açıklamak ve "saldırmazlık anlaşması" gibi öneriler ileri sürmek zorunda kaldılar. Ancak Hitler'e karşı herhangi bir eylemi, yasal olarak iktidarda olduğu gerekçesiyle, özellikle dışlıyorlardı.

Dördüncü birleşik cephe çağrısı, Raystag yıkıldıktan, Nazi terörü tüm şiddetiyle başladıktan sonra, 1 mart 1933'de yapıldı. Sosyal Demokrat Parti ve sendika yönetimi bunu yanıtsız bıraktı. Onlar faşizm altında da sosyal demokrasiye hoşgörü gösterilmesi konusunda bir anlaşmaya varmak için çabalıyorlardı.

Bu doğrudan birleşik cephe çağrılarının yanısıra, Komünist Partisi sosyal demokrat, sendikalı ve sendikasız işçilerle birleşik cepheyi tabandan kurabilmek için de var gücüyle çalıştı. Bu çabanın geniş ölçüde yankı uyandırdığını, yığınsal gösterilerin, grev ve eylemlerin artması gösteriyor. Ne var ki, Sosyal Demokrat Parti ve sendika yöneticilerinin koydukları yasak, birleşik cepheye katılan bütün aktif üye ve örgütleri atmaları, tabandaki oluşumun etkin bir güce ulaşmasına büyük engel oldu.

Böylesi bir gelişim karşısında, yansız bir yargıç ancak şu yargıya varabilir: Hitler'i yenebilecek tek güç olan birleşik işçi cephesi, yalnızca ve yalnızca Sosyal Demokrat Parti ve sendika yönetiminin koyduğu yasak ile olanaksız kılındı. Almanya'da faşizmin başarısına olanak açan belirleyici koşul buydu.

Sosyal demokrasi işçi sınıf cephesini reddetti çünkü faşizmi yenmenin doğru yolu olarak gösterdiği başka bir çizgiyi, burjuvaziyle birlik ve burjuva devletine destek çizgisini izliyordu. Bu "ehven-işer" denen çizgiydi. Neydi bu "ehven-i şer" kavramı? Demokratik biçimler bir yana atıldıktan sonra bile, Hindenburg, Brüning, von Papen ve von Schleicher baştayken bile, var olan burjuva diktatörlüğü faşizme göre "ehven-i şer" diye değerlendiriliyordu. Bu yüzden desteklenmeli ve işçilere vurulan her darbe pasif, savaşımsız kabul edilmeliydi. Oysa gerçekte, bu diktatörlük biçimleri (Hindenburg, Brüning,...) tam faşizme temel hazırlıyor, adım adım işçilerin direnişini kırıyor ve işlevini tamamlayınca da devleti Hitler'e devrediyordu. Böylece, "ehven-i şer" çizgisi, faşist tırmanışın her aşamasını pasifçe kabullenmek anlamına geliyordu. Hitler başa geldikten sonra bile, onun "legal" olarak başta oluşu, "illegal" Nazi terörü yanında "ehven-i şer", bu yüzden karşı konmamalıdır, dendi. Sosyal demokrasinin bu çizgisi, Almanya'da faşizmin savaşımsız başarısını sağladı.

Bu politikanın ilk adımı 1930'dan başlayarak Brüning diktatörlüğüne "hoşgörü" göstermekti.

İkinci belirleyici adım 1932'de Hindenburg'un Cumhurbaşkanı olarak desteklenmesiydi. Sosyal demokrasi (komünistlerin "Hindenburg'a bir oy Hitler'e bir oydur" diye işçileri uyarmalarına karşılık), gerici Hindenburg'un utkusu Hitler'i yenmek için gereklidir, diye ayak diredi. Ve Hindenburg sosyal demokrasinin desteğiyle Cumhurbaşkanı olduktan sonra daha bir yıl geçmeden Hitler'i iktidara getirdi.

Üçüncü belirleyici adım, temmuz 1932'de von Papen'in Prusya'daki sosyal demokrat hükümeti devirmesini pasifçe kabullenmekti. Herkes genel grevi kaçınılmaz görüyordu. Oysa sosyal demokrat bakanlar, Leipzig'deki yüce mahkemeye başvurdular. Mahkeme, ince yasal tartış-

Arkası 11. Sayfada

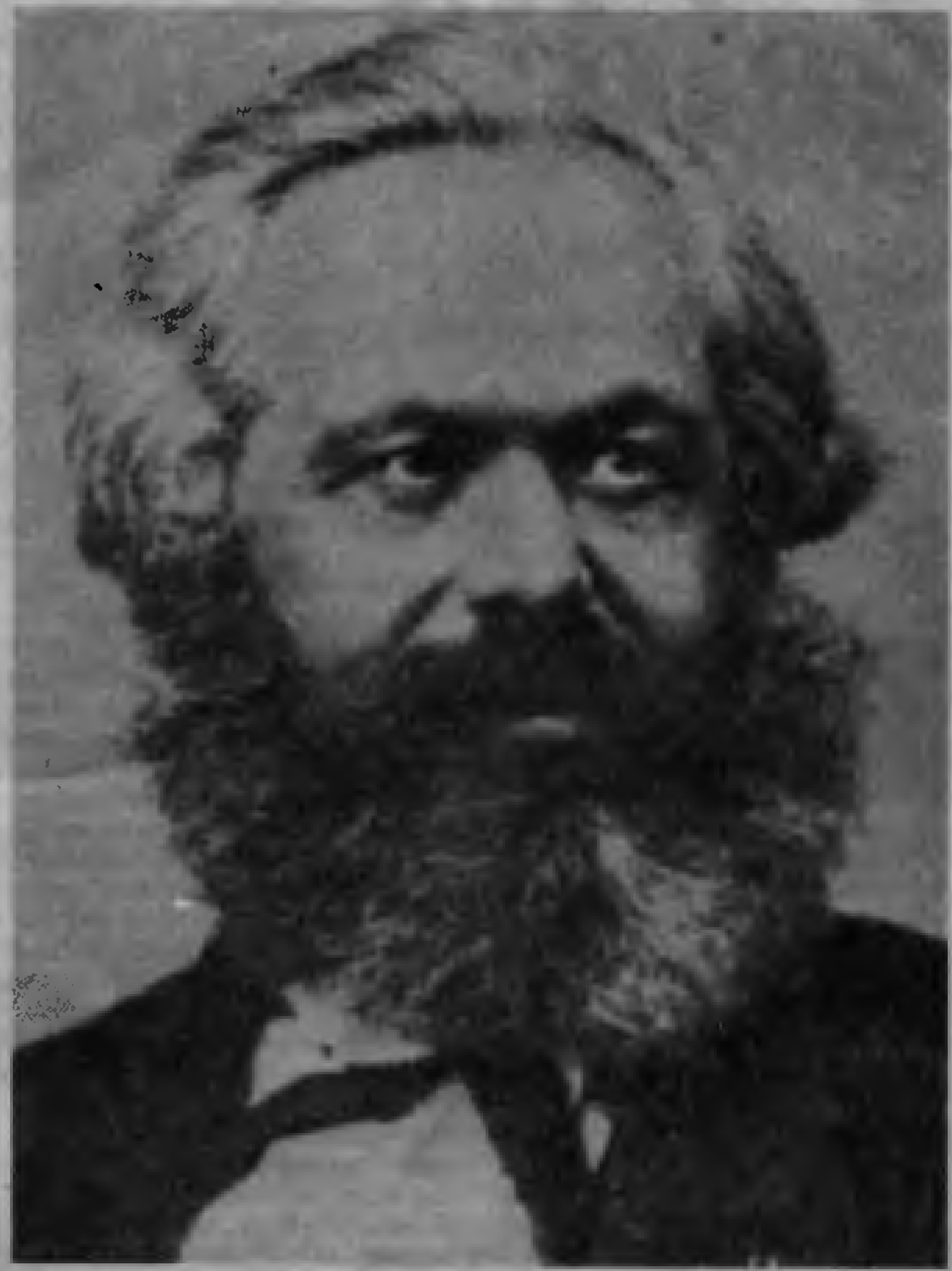
Hitler, SS birliklerinin bir resmi geçidinde. Ancak sosyal demokratların yardımı olmadan faşist erkin yolunu temizlemeye ne SA'lar ne de SS'ler yetmezdi.

Cumhurbaşkanı Hindenburg, Potzdam'da Reichtag'ın (Almanya parlamentosu) töreninde Hitler'le el sıkışıyor. Burjuvazi, erki nazilerin eline sunuyor.

Dünya işçi sınıfının büyük ustası

Karl Marks 160 yaşında

Türkiye Komünist Partisi Marks'ın 160. doğum yıldönümünü kutlamak için değişik parti örgütlerinden temsilcilerin katıldığı geniş ve genel bir toplantı yaptı. Gizlilik koşullarında başarıyla gerçekleştirilen bu toplantıda, Marks'ın öğretisinin evrenselliği üzerinde duruldu. Marks'ın öğretisinin eskidiği yolundaki oportünist tezler çürütüldü. Marks'ın, tüm insanlığın ilerlemesine damgasını vuran öğretisinin geçerliliği vurgulandı. Marksizm'in, çağımızda Leninizm olarak tüm canlılığıyla uluslararası proletaryaya yol gösterdiği belirtildi.

Toplantıda, Marksizm-Leninizm ilkelerinin TKP programında yaratıcılıkla uygulandığı, Türkiye işçi sınıfının her gün Marks'ın, Engels'in ve Lenin'in yüce düşüncelerine daha sıkı sarıldığı açıklandı. Türkiye'de sınıf savaşının bir dizi sorununa Marksizm-Leninizm'in temel ilkeleri ışığında yanıtlar verildi.

Öte yandan, bu tarihsel günlemeyi kutlamak için TKP'nin Sesi redaksiyonu da proletarya enternasyonalizmi, proletarya diktatörlüğü ve revizyonizme karşı savaş konularını içeren bir seminer düzenledi.

Proletarya enternasyonalizmi

160. doğum yıldönümünü kutladığımız bilimsel komünizmin kurucularından Karl Marks devrimcilere, emperyalizme karşı barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm için savaşan güçlere büyük bir teorik miras bırakmıştır. Bu miras sadece geçmiş ve günümüze değil, geleceğe de ışık tutuyor.

Marksizm'in temel ilkelerinden biri proletarya enternasyonalizmidir. Proletarya enternasyonalizmi, sömürü ve baskıyı yok etmek için savaşanların dayanışması, çağımızın en devrimci, en güçlü gerçeğidir. Uluslararası işçi ve komünist hareketinin yüce önderi Marks, 1. Enternasyonal'i "Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz" belgisiyle kurmuş, komünist hareketin temellerine proleter enternasyonalizmi harcını atmıştır.

Proletarya enternasyonalizmi, dünya devrim sürecinin ana güçlerinin yani dünya sosyalist sisteminin, uluslararası komünist ve işçi hareketinin ve ulusal kurtuluş savaşımı veren halkların emperyalizm karşısında, her ülkede gericiliğe, kapitalizme karşı savaşta gelişmelerini, güçlenmelerini kolaylaştıran koşulların yaratılmasına büyük bir katkıda bulunuyor. Bugüne kadar uluslararası komünist ve işçi hareketinin elde ettiği her utkunun, kazanımın, başarının temelinde proletarya enternasyonalizminin gücü yatıyor.

Lenin'in, Marks ve Engels'in devamcısı olarak, "kendi ülkesinde devrimci hareketin ve devrimci savaşın gelişmesine bütün varlığıyla katılmak, böylesi bir savaşımı, böylesi bir çizgiyi ve yalnızca böylesine ayrımsız bütün ülkelerde propaganda, maddi ve moral yardımla desteklemek" biçiminde formüle ettiği proletarya enternasyonalizminin günümüzde önemi daha da artmıştır. Proletarya enternasyonalizminin içeriği sosyalizm için verilen savaşın geçirdiği aşamalara, dönemlere bağlı olarak gelişmiştir. Fakat onun sınıfsal özü değişmemiştir. Proletarya enternasyonalizmini yaşama geçiren komünist partilerinin sınıfsal amacı, konumu, komünizm için savaştır. Onların bu savaşta dayanışmalarının ideolojik temeli ise Marksizm-Leninizmdir.

Büyük Oktobr Sosyalist devriminin, kapitalizmden sosyalizme geçiş çağı olarak belirlediği ve bilimsel-teknik devrimin hızla yol aldığı günümüzde, ekonomik, politik, kültürel ve sosyal alanlarda sayısız denecek kadar çok sorun uluslararası bir nitelik kazanmıştır. Emperyalizm, uluslararası dev tekeller, toplumsal yaşamın çeşitli alanlarındaki bu enternasyonalleşme sürecini, sömürüyü daha da artırma yönünde götürmeye, her ülkede kendi egemenliklerini kurma ve pekiştirme yönünde kullanmaya çalışıyorlar. Emperyalizm, onun askersel paktları NATO'lar, CENTO'lar halklara silâhlanmayı dayatmakta, barışı tehdit etmekte ve her ülkede en gerici, faşist güçleri örgütlemektedirler.

Bütün bunlar proletarya enternasyonalizminin yasallığını, onun güncel önemini gösteren koşullardır. Bütün bunları çözüme kavuşturabilmek ve emperyalizmi ulusal ve uluslararası ölçülerde geriletebilmek gücüne yalnız proletarya enternasyonalizmi temelinde işbirliği yapan dünya devrim sürecinin üç ana koluna sahiptir.

Emperyalizmin karşısında, uluslararası işçi sınıfının en büyük kazanımı dünya sosyalist sistemi, en büyük güç olarak durmaktadır. Emperyalizmin boyunduruğuna karşı savaşan halklar, sosyalist ülkelerin gösterdiği çok yönlü dayanışmanın en güzel örnekleridir.

Sovyetler Birliği'ni, dünya sosyalist sistemini daha da güçlendiren enternasyonalist bir politika izlemek günümüzde proletarya enternasyonalizminin en başta gelen koşuludur. Bu, komünist partileri için en başta gelen enternasyonalist bir ölçüttür.

TKP, Türkiye komünistleri Marksizm-Leninizm'in bu temel ilkesini her zaman gözbebeği gibi korumuşlar, bu ilkeye bağlı kalmışlardır.. TKP, bu bağlılığını Avrupa Komünist ve İşçi Partilerinin Berlin Konferansı'nda bir kez daha kesinlikle dile getirmiştir.

Proletarya diktatörlüğü

Marksizm'in temel ilkelerinden biri de proletarya diktatörlüğüdür. Proletarya diktatörlüğü, burjuva ideologlarının Marksizm'e-Leninizm'e en fazla saldırdıkları alanlardan biridir. Bu bir raslantı değildir. Devrimci sürecin geliştiği ve derinleştiği günümüz koşullarında, proletarya diktatörlüğü sorunu özel bir önem kazanmıştır. Önceleri olduğu gibi, bugün de devrimin ana sorunu erk sorunudur. Sorun, tüm emekçi yığınlarla, başta emekçi köylülerle bağlaşıklık kuran işçi sınıfının erki mi, yoksa burjuvazinin erki mi sorunudur. Üçüncü bir yol yoktur. Komünist partilerinin, devrimci güçlerin proletarya diktatörlüğü üzerinde önemle durmaları bundan ileri geliyor.

Marks'ın, Engels'in ve Lenin'in yapıtlarında, proletarya diktatörlüğünün tüm ilkesel yönleri arasında organik bir bağ ve bütünlük vardır. Proletarya diktatörlüğü terimi ilk kez Fransa'da, 1848 Haziran ayaklanmasında kullanılmıştır. O zaman Fransız proletaryası şu devrimci sloganı ortaya atmıştı: "Burjuvazinin erkinin devrilmesi, işçi sınıfının diktatörlüğü". İşte bu savaş sloganı Marks ve Engels'in yapıtlarında, devlet üzerine diyalektik materyalist öğretinin ana ilkelerinden biri düzeyine yükseltilmiştir. Marks ve Engels'in yapıtlarında proletarya diktatörlüğü buna eş anlamda kullandıkları "proletaryanın politik egemenliği" kavramlarına sürekli olarak raslamak mümkündür.

Marks ve Engels her zaman, sömürüye karşı sınıf savaşının başarısını, sosyalist devrimin utkusunu proletarya diktatörlüğüne bağlamışlardır. Marks'ın proletarya diktatörlüğü üzerine değerli teorik mirası Leninizm dışında düşünülemez. Lenin, devrimci yaşamının ta başından beri Marks ve Engels'in proletarya diktatörlüğü öğretisini çarpıtmak isteyen oportünistlere ve revizyonistlere karşı kesin bir savaş yürütmüştür. Lenin, proletarya diktatörlüğünün, kapitalizmden sosyalizme geçiş aşamasının bir yasallığı olduğunu, kapitalizmden sosyalizme geçişin proletaryanın devrimci diktatörlüğü dışında düşünülemeyeceğini belirtmiştir. Lenin, proletarya diktatörlüğü öğretisini, emperyalizmi temellerinden sarsan sosyal devrimlerin ateşleri içinde burjuva toplumu içindeki çelişkilerin görülmemiş bir düzeyde keskinleştiği yeni bir tarihsel aşamada geliştirmiştir.

Günümüzde proletarya diktatörlüğünün gelişmesi, komünist partilerinin savaşı ve yaratıcı girişimleriyle sıkı sıkıya bağlıdır. Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerde sosyalist toplumun kuruculuğu deneyimleri, dünya komünist ve işçi hareketinin erk için, devrimci dönüşümler için savaşımı, proletarya diktatörlüğü fikrinin Marksizm'in-Leninizm'in temeli üzerinde daha fazla zenginleşip gelişmesine de yardım etmiştir.

Bugün proletarya diktatörlüğü ilkesine karşı saldırılar yalnız burjuva ideologlarından değil, gelişmiş kapitalist ülkelerdeki bazı komünist parti yöneticilerinden de geliyor. Türkiye Komünist Partisi, nereden gelirse gelsin, proletarya diktatörlüğü ilkesine karşı saldırıları kesinlikle yeriyor. TKP, işçi sınıfının, bütün ulusal demokratik güçlerin savaş birliğini, başta işçi-köylü bağlaşıklığını kurmaya yöneliyor. TKP, devrimci yoldan ileri-demokratik bir düzene oradan da sosyalizme geçmek, bunun için işçi sınıfının, diğer emekçi katmanlarla bağlaşıklık içinde erkini kurmak için savaşıyor.

Proletarya diktatörlüğü gelmiş geçmiş bütün demokrasilerin en yüksek biçimidir. Proletarya diktatörlüğü yalnız sömürücülere karşı yönelik olur. Emekçi halk için, haklarından gerçek anlamda yararlanmasını kolaylaştıracak bütün maddesel ve tinsel koşulları yaratır, emekçilerin devlet yönetimine, sosyalist toplum kuruculuğuna en geniş ölçüde katılmalarını sağlar.

Oportünizme ve revizyonizme karşı savaş

Marksizm ortaya çıktığı günden bu yana sömürüye, kapitalizme, gericiliğe karşı verdiği savaşla paralel olarak revizyonizme, oportünizme, onun her türüne karşı ardıcıl, kesin bir savaş yürütmüştür. Marks ve Engels, 19. yüzyılın ortalarında, işçi sınıfının birliğine karşı çıkan, işçi sınıfının örgütlenmesini engelleyen Proudhoncular Lassaielcilara, Blanquicilere, Bakunincilere karşı kesin bir savaş vermişler, bunların içyüzünü, sosyal ve ideolojik kaynaklarını ortaya koyarak işçi sınıfı içindeki dayanaklarını yıkmışlardır.

Marksizm'e saldırılar Marks ve Engels'in ölümünden sonra özellikle artmıştır. 19. yüzyılın sonlarında ve 20. yüzyılın başlarında dünya işçi hareketinde Marksizm'e düşman bir akım olarak beliren revizyonizm, Marksist öğretinin tüm bölümlerini revize etmeye girişmiştir. Marksizler yüz yıldan fazla bir zamandır bilimsel komizmin düşmanlarına karşı çetin bir savaşveriyorlar. Sağ ve sol oportünistlere, revizyonistlere, dogmatik ve sekterlere karşı ardıcıl olarak savaşıyor.

Lenin, Bolşeviklerin uzun yıllar oportünizme karşı savaşmaksızın devrimi utkuya kavuşturmalarının, devrimi savunmalarının olanaksız olduğunu belirtmiştir. TKP de bütün varlığı boyunca, bir yandan emperyalizme, işbirlikçi burjuvaziye, gericiliğe, sömürüye karşı, öte yandan da işçi sınıfı içindeki oportünistlere revizyonistlere, likidadörlere karşı savaşmıştır. Bu sapık akımlar ülkemizde, özellikle işçi sınıfının örgütlenmesi sorunlarında açık biçimde ortaya çıkmıştır. TKP'nin illegal örgütlenme biçimine karşı çıkmada, illegal parti örgütlerine gerek olmadığı yolundaki savlarda kendini göstermiştir. TKP'ye karşı değişik çevrelerden bu tür saldırılar günümüzde de sürdürülüyor. Bu sapık akımlara karşı savaş değişik zamanlarda, değişik biçimlerde sürmüştür. Partimiz bu savaşlarda derin yaralar almıştır. Ama sonunda, bu sapık akımların etkisinden, parti içine girmiş, yönetimine yerleşmiş oportünist elemanlardan kurtulmuştur.

Oportünizme, revizyonizme karşı savaş günümüzde de işçi sınıfı arasında eylem gösteren çeşitli sapık akımlara karşı sürmektedir. Bunlar arasında özünde işçi sınıfıyla burjuvazi arasında barış, uzlaşma öneren sosyal demokratizmi, revizyonizmi, çeşitli legal sosyalist partilerde kümelenmiş anti-TKP'ci, oportünist çevreleri sayabiliriz. Bugün emperyalistlerle, faşistlerle açık işbirliği yapan, Sovyetler Birliği'ne, sosyalist dünya sistemine, işçi sınıfının kurtuluş hareketine, onun öncü gücü TKP'ye uluorta saldıran Maocular ise karşı-devrimci bir hareket oluşturuyorlar. TKP, karşı-devrimci Maoculuğa karşı savaşırken onların peşinden sürüklenen aldanmış elemanları sürekli uyarıyor. Çeşitli goşist nitelikteki gençlik grupları da bunlardan ayrı tutuyor. Bunların kendilerine özgü sınıfsal ve ideolojik özeliklerini gözönünde tutarak, bunları ikna ederek, anti-faşist, anti-emperyalist savaşlarda eylem birliği kurarak doğru çizgiye çekmeye çalışıyor.

Günümüzde iki ideoloji arasında, proletaryanın ve burjuvazinin uzlaşmaz, sınıfsal konumlarını yansıtan sosyalist ideoloji ile burjuva ideolojisi arasında çetin bir savaş sürüyor. Uluslararası komünist hareketi burjuva ideolojisine karşı, oportünizmin, revizyonizmin bütün türlerine karşı ardıcıl bir savaş yürütüyor. Bu savaş, kapitalizm var oldukça sürecektir. Bu savaşta Marksizm'e-Leninizm'e bağlılık komünist hareketin, komünist partilerinin yeni yeni başarılarının güvencesidir. TKP, Marksizm'e-Leninizm'e, proletarya enternasyonalizmine sımsıkı bağlı olarak Lenirci savaş yolundan yürüyecektir.

Büyük Utku'nun 33 yıldönümü

SBKP Genel Sekreteri Leonid İliç Brejnev

Kızıl Ordu'nun dünyayı Hitler faşizminden kurtarmasından bu yana 33 yıl geçti. 9 Mayıs 1978'de Büyük utku'nun 33. yıldönömünü kutladık. Bu utkunun yüce yaratıcısını, yiğit Sovyet halkını ve 22 milyon şehidini saygıyla andık, anıyoruz.

Ancak Sovyet halkının çilesi 9 Mayısta sona ermedi. Nazi çapulcuları Sovyet ülkesini baştan aşağıya yakıp yıkmış, endüstri ve tarımın en gelişkin olduğu bölgelerde taş üzerine taş bırakmamıştı. Şimdi önde yeni bir savaş, yeniden doğuş savaşı duruyordu.

SBKP Genel Sekreteri ve SSCB Yüce Sovyeti Prezidyumu Başkanı Leonid İliç Brejnev, "Yeniden Doğuş" başlıklı anılarında içte bu savaşın bir kesidini anketiyor. Aşağıda bu yazının özetini sunuyoruz:

1946 yılının sıcak aylarında parti, beni Zaporojne kentine gönderdi. Merkez Komitesi'nden aldığım yetkiyle zaman yitirmeden işe koyuldum.

İnceleme gezime sabahın erken saatlerinde başladım. Ancak kömür ve kimya işletmelerine daha doğrusu bunlarda geriye kalanlara ulaşa :dim. Yol burada bitiyordu. Karanlık basana değin bu işyerlerini dolaştım. Her yer un ufak olmuş, beton bloklar, kırık tuğlalar, moloz yığınları ve eğrilmiş demir çubuklarla doluydu. Endişe verici bir görüntü.

Temizleme çalışmaları tam hızla sürüyordu. Binlerce yapım işçisi ünitelerin tümüne aynı anda bakıyordu.

Hitlerciler baraja (Dinyeper Hidroelektrik güç İstasyonu'na — İ.S.) havadan herbiri yarımşar tonluk yüz adet bomba atmışlardı. Faşistler, alçakça planlarını tümüyle uygulayamamıştı ama tribünleri, jeneratörleri ve vinçleri havaya uçurmuşlardı. Tüm kent yıkıntıya dönmüştü. Devlet Komisyonu'nun yayınladığı rakamlara göre Zaporojye'de binden fazla apartman, 24 hastane, 74 okul, iki enstitü, 5 sinema, 239 dükkân yerle bir olmuştu. Ne su, ne ısıtma, ne de elektrik kalmıştı. Kent çevresinde tarım da büyük zarara uğramıştı.

Merkez Komitesi beni çok güç bir dönemde Zaporojne'ye göndermişti. (L.İ. Brejnev, 30 Ağustos 1946'da SBKP (Bolşevik) Merkez Komitesinin önerisiyle Zaporojne Parti Komitesi'nin 1. Sekreteri seçildi. — İ.S.)

Bu görevin devlet için yalnız ekonomik açıdan değil, politik olarak da önemli olduğunu çok iyi biliyordum. Sorunun özü, 1946-50 yıllarını kapsayan 4. beş yıllık plandan kaynaklanan bir karara dayanıyordu. Bu karar Zaporojne demir ve çelik işletmelerinin yeniden doğuşunu içeriyordu. Ülkenin güneyinde, ince metal tabakaların üretimi yeniden onarılmalıydı. Bu, çelik ve motoriu taşıtların, traktörlerin üretimi için zorunluydu.

Soğuk savaş yeni başlamıştı. Plan açıktı. Kapitalist güçler bizi, başka hiçbir seçenek olmaksızın makina ve çelik tabakalar istemeye zorlayacaklardı. Ama okyanusun ötesindeki "akıllı adam" yanlış hesap yapmıştı. Tüm dünya sosyalist ekonomisinin sınırsız rezervlerini, planlı ekonominin sağladığı olanakları bir kez daha görecekti. Biz gerektiğinde tüm güçlerimizi yeniden gruplaştırıp ana sorunlar üzerinde yoğunlaştırabiliyorduk.

Dinyeper Hidroelektrik Güç İstasyonu 1947 baharında yeniden çalışmaya başladı. Yüzlerce insan yapım yerlerinde çalışıyordu. İnsanlar partiye üye yazılıyorlardı. Parti safları en iyi çalışanlarla büyüyordu. 1947'nin ilk yarısında 1946 yılından hemen iki katı fazla işçi üye kaydettik.

Yapım işinin tüm sorunlarını ele almak zorundaydım. Birçok güçlükler vardı. Hergün yeni sorunlar çıkıyordu. Bölgede elektrik lambaları bulmak olanaksızdı. Bu olmaksızın da iki vardiya çalışmaya geçemezdik. Merkez Komite'ye yazdım. Durumu açıkladım ve 3000 adet elektrik lambası istedim. 3 gün içinde yalnızca olumlu yanıt almakla kalmadık, lambaları da aldık. Bu, Merkez Komitesi'nin dev endüstrinin yeniden yapımıyla ilgili en küçük sorun dahi olsa herhangi bir isteme karşı gösterdiği büyük ilgiyi gösteriyordu.

Bir sabah Pologi mahallesine gittim. Mahalle Parti Komitesi'nden Şerstyuk ile görüştüm. Huzursuz görünüyordu.

"Bugünkü Pravda'nın başyazısında azarlandık. Zaporojne demir çelik işkolundaki onarımın yavaş hızıyla ilgili. Kelimeler çok acı.

Bir süre sessiz kaldık.

"Bu, Stalin'den telefon gelecek demektir" dedim. Hemen kente döndüm.

Gerçekten de o gece Stalin aradı. Çok ciddi bir telefon görüşmesi yaptık. O güne değin başardıklarımızı, "iyi bir çalışma" diye değerlendirdiklerimizin neredeyse tam tersi olduğu ortaya çıktı. Durum değişmişti — yalnız bizim bölgemizde değil, ülke çapında, dünya çapında durum değişmişti. Çelik tabaka üretecek kompleksin tümü için bitim tarihi o yılın sonbaharına alınmıştı. Bize çalışmalarımızı hızlandırma görevi verildi. Bunların, "soğuk savaş"ın başlamasıyla ilgili olduğunu belirtmiştim.

16 mart 1947'de SSCB Bakanlar Konseyi yeni bitim tarihleriyle ilgili bir genelge yayınladı. Bunun arkasından araç-gereçlerin yerleştirilmesini hızlandırmakla ilgili bir genelge daha yayınlandı. 8 nisanda da Merkez Komitesi yapı yerindeki Parti Komitesi'nin çalışmasına ilişkin bir karar onayladı. Bu karar, Komite'nin Parti ve politik karakterlerini nasıl ayakta tuttuğu ile ilgiliydi. Bir ay gibi kısa bir süre içinde ülkenin en yüksek Parti ve devlet organları 3 kez bizim bölgesel sorunlarımıza değinmişti.

Merkez Komitesi kararı, bu karmaşık koşullarda Zaporojne Parti Komitesi'nin durumun gereksinimlerini karşılamadaki başarısızlığı dolayısıyla sert bir biçimde eleştirdi. Bu görevi henüz geçen yılın sonunda almış olmama karşın, tüm sorumluluğu yüklenmek zorundaydım. Bu, bir bölge komitesi 1. sekreterinin işinin diğer bir özelliğidir: Bir komünist, bir yönetici olarak, şu ya da bu olay sırasında yoktum gibi gerekçeler geçersizdir. Bilgisizlik savlayamaz. Başka yoldaşlara sorumluluğu atamaz. O, bölge parti komitesinin yöneticisi olarak görev alır almaz, herşeyden sorumlu olur.

Merkez Komitesi kararının yayınlanmasından üç gün sonra Zaporztroi'de parti üyeleri toplantısı yapıldı. Tartışmalar samimiydi. Kim olduğuna bakılmaksızın dobra dobra konuşuluyordu.

Daha sonra Merkez Komitesi'nin kararını 28 nisanda yapılacak olan Zaporojne Kent Komitesi'nin hazırlık toplantısına götürdük.

Çalışmalar giderek hızlandı. Bu sırada tüm ülke bize yardım ediyordu. Yapım sitesinin yanında "Gorki", "Riga", "Taşkent", "Bakü", "Uzak Doğu" imzalı çadırlar kurulmuştu. İstemlerimiz 70 kentten 200 fabrika tarafından karşılanıyordu. Doğaldır ki bu çaptaki bir yapım işiyle Merkez Komitesi ve Bakanlar Konseyi'nin aktif ve etkin yardımı olmasaydı başa çıkamazdık.

En sonunda uzun süredir beklenen gün geldi. Tüm halk caddelere aktı. Her yerde mutluluk ve gözyaşı vardı. Savaşta yıkılan Zaporojne kömür ve kimya işletmeleri yeniden inşa edildi ve 1947 kasımında çalışmaya başladı. O sırada kutlamalara katılamadım. Parti Merkez Komitesi beni Dnepropetrovsk bölgesine göndermişti. Yeni işime başladım.

TKP Merkez Komitesi'nin 27 haziran günlemeli bildirisi

Yaşasın Türk-Sovyet dostluğu!

Türkiye ile Sovyetler Birliği arasında imzalanan politik belge ve bir sürü anlaşma, çıkarılan ortak bildiri, Türk-Sovyet ilişkilerinde yeni bir dönemin açıldığını gösteriyor. Bu gelişme, NATO ve Amerikan köleliğinden kurtulmak için halkımızın yürüttüğü savaşta daha geniş olanaklar sağlıyor. Bu anlaşmalar Lenin'in ve Atatürk'ün temelini attığı Türk-Sovyet dostluk ve kardeşliğini yeniden canlandırma, daha da gelıştirme yolunda atılan önemli bir adımdır.

Türkiye Komünist Partisi, komünistler imzalanan bu belgeleri yürekten selâmlıyor. Türkiye Komünist Partisi, kurulduğu günden bu yana Sovyetler Birliği'yle dostluk ve iyi komşuluk ilkesini savunmuş, bu ilkenin yaşama geçmesi için savaşagelmiştir. Proletarya enternasyonalizminin ilkelerinden, Lenin'in partisi Sovyetler Birliği Komünist Partisi'yle kardeşlikten, dünyada barışın kalesi, ulusal bağımsızlık savaşlarının güç kaynağı Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'yle dostluktan hiçbir zaman vazgeçmemiştir. Birçok komünist bu uğurda canını vermiştir.

Sovyetler Birliği'nin ardıcıl Leninci barış politikası, Türkiye Komünist Partisi'nin, işçi sınıfının, ilerici demokratik güçlerin, halkımızın savaşları ve ulusal burjuvazinin içinde gerçekçi, sağ duyulu eğilimlerin ağır baskısı sonucunda bugünkü gelişme sağlanmıştır. Büyük komşumuzla dostluk ilişkilerinin bu denli gelişmesi tüm ulusal demokratik güçlerin ortak bir kazanımıdır. İmzalanan belgeler bölgemizde, Avrupa'da ve dünyada barış ve güvenliğin, silâhsızlanma yolunda girişimlerin güçlenmesine önemli katkıda bulunuyor. Emperyalizme karşı ulusal bağımsızlık, gericiliğe, faşist tırmanışa karşı demokrasi ve özgürlük için savaşımın olanaklarını genişletiyor. İşçi sınıfımıza, halkımıza bu savaşda güç kaynağı oluyor.

Emperyalizm, işbirlikçi gerici çevreler, ülkemizi ekonomik, politik her türlü bunalımın burgacına soktu. Bu bunalımdan, bu yıkımdan kurtulmak savaşında kara gün dostumuz Sovyetler Birliği halkımıza yeniden dost elini uzatıyor. İmzalanan bu anlaşmalarla ulusal ekonomiyi geliştirmek, ekonomik bağımsızlığı kazanmak yolunda ülkemizin önünde yeni olanaklar açılıyor. Emperyalizmin yaydığı "Sovyet tehlikesi" yalanı giderek çöküyor. İkili anlaşmalarıyla, üsleriyle işbirlikçi büyük burjuvazinin izlediği NATO'culuk, soğuk harpçilik politikasının temel dayanakları sarsılıyor. Böylelikle ülkemizde anti-komünizm, anti-Sovyetizm güçten düşüyor. Bu süreçler ulusal demokratik güçlerin eylem birliği için elverişli bir ortam yaratıyor. Bu olumlu gelişmeyi baltalamak isteyen güçler, emperyalizm, işbirlikçi büyük burjuvazi, gerici faşist güçler, Maocular ağır bir darbe yediler. Ama barışın, Türk-Sovyet dostluğunun, ulusal bağımsızlığımızın, demokrasinin, özgürlüklerin, halkımızın düşmanları boş durmuyor. Sovyetler Birliği'yle gelişen dostluk ilişkilerine azgınca karşı çıkıyor, anti-komünist, anti-Sovyetik provokasyonlarda ayak diriyorlar. Faşist tırmanışı sürdürüyorlar. Kimi küçük burjuva çevreleri ise bağlanan anlaşmaların içeriğini boşaltmaya, önemini küçültmeye yönelen bir tutum alıyorlar. Türkiye Komünist Partisi Türk-Sovyet dostluğunu, bağlanan anlaşmaları, imzalanan belgeleri emperyalizmin, gerici faşist güçlerin, Maocuların saldırılarına karşı savunuyor. Onları işçi sınıfına, geniş emekçi yığınlara mal etmek için var gücüyle savaşıyor.

Hükümet, İmzaladığı anlaşmaların gereklerini yerine getirmelidir. Bunun güvencesi emperyalizme bağımlılığı kırmak, gerici-faşist güçlerin saldırılarını ezmek, faşist tırmanışı önlemektir. İşçi sınıfı, halkımız bunu istiyor. Türkiye Komünist Partisi bu amaçla bütün ulusal demokratik güçleri cephe birliğine çağırıyor.

Yaşasın Türk-Sovyet dostluğu!

Yaşasın bu dostluğu savunan ulusal demokratik güçlerin birliği!

TKP Merkez Komitesi
27 Haziran 1978

Yiğit Sovyet halkı SBKP'nin Leninci Önderliğinde kısa sürede savaşın yaralarını sardı, yıkıntıların üzerine yeni binalar, fabrikalar kurdu.

İ. Bilen yoldaşın MK plenumunda okuduğu Politik Büro Raporu'ndan

Baştarafı 5. Sayfada

lişme gösterdi. Bunun örnekleri 1 Mayıslarda, yığınsal grev, gösteri ve mitinglerin hazırlanması ve örgütlenmesinde görülüyor. Bu süreç, tabanda işçi sınıfının sendikal birliği yönünde yeni gelişen, partimizin katkısıyla oluşan bir süreçtir.

Bu dönemde işçi sınıfının ilerici sendikal örgütü DİSK'in gelişmesi düz bir çizgide değil, ilerlemeli, gerilemeli oldu. Son kongresinde DİSK'in bazı ilerici yöneticileri seçilemedi. DİSK'in kimi yeni yöneticisi, örgütü sınıf uzlaşmacılığına, pasifliğe çekmek eğilimini taşıyorlar. Ancak tabandaki işçilerin etkisiyle sınıf ve yığın sendikacılığı ilkelerini ister istemez savunmak zorunda kalıyorlar.

Bu dönemde işçi sınıfının savaşları içinde Maden-İş'in MESS'e karşı yürüttüğü grevlerin özel bir yeri vardır. Onbinlerce işçi 8 ay süreyle uluslararası tekellere ve yerli ortaklarına karşı ekonomik, sosyal haklar için, anti-emperyalist, anti-tekelci politik nitelikte bir savaş yürüttü. Bu grevde metalurji işçileri bilinçlendiler. Yeni deneyler kazandılar. İşçi sınıfının birliği yönünde adımlar attılar. Yer yer işçi-köylü bağlaşıklığı boy verdi. İşçi sınıfının, gençliğin, emekçi kadınların ulusal çapta dayanışmasının yanısıra geniş ölçüde uluslararası dayanışma yürütüldü. Bu özverili savaşım sonunda metalurji işçileri küçümsenemeyecek başarılar elde ettiler. Bütün bunlara karşılık grevin zayıf noktaları da yok değildir.

Bu dönem boyunca yurt dışındaki işçilerimizin savaşımı, Türkiye işçi sınıfının ve bulundukları ülkeler işçilerinin savaşlarıyla bağlı olarak gelişti. Maden-İş'in sürdürdüğü grevle dayanışma kampanyasına ve tekellerin sömürüsüne karşı, bulundukları ülkelerin işçi sınıfıyla, diğer uluslardan işçilerle omuz omuza grevlerle işçilerimiz de aktif olarak katıldı. Bu dönemde yurt dışındaki işçilerimizin örgütlerinde yığınsallaşma süreci gelişti.

Bu aşamada ülkemizde köylülerin, özellikle orta ve küçük köylülerin eylemleri örgütsel bakımdan daha bir üst düzeye ulaştı. Komünistlerin köylerde örgütlenme süreci başladı. Küçük ve orta üretici yığınlarının tekellerle çelişkisi keskinleşti. Yerli, yabancı tekellerin sömürüsüne, gerici-faşist karması hükümetin politikasına karşı, özellikle Köy-Koop'un örgütlediği topraksız, az topraklı köylülerin, ilerici demokratik örgütlerin, yer yer sendikaların katıldığı yığınsal çıkışlar oldu. Ege ve Marmara bölgelerinde Köy-Der'ler kuruldu. Orta katmanlar, özellikle esnaf ve zanaatkârlar, Demirel ortaklığının, zamların sorumluluğunu kendilerine yüklemesine karşı çıktılar. Teknik eleman, öğretmen, avukat, doktor gibi meslek grupları ve onların yığın örgütlerinde, genellikle işçi sınıfıyla daha sıkı bağlanma, anti-faşist, anti-emperyalist savaşa daha aktif katılma yönünde bir gelişme oldu. Bu örgütlerde partimizin, bize yakın güçlerin etkinliği arttı. Ancak bu örgütlerin bazılarında ilerici demokratik nitelikler taşıyan hemen hemen tüm akımların bize karşı birleştikleri görülüyor. Bunlara karşı yönetim organı seçimlerini kazanmak, bir yönüyle başarı olmakla birlikte bağlaşıklık politikamızı daha sağlıklı yürütebilmenin yollarını bulmak önem taşıyor. Bu örgütlerde anti-emperyalist, anti-faşist amaçlar çevresinde geniş yığınları toplama, onlara öncülük edebilme ustalığını göstermeliyiz. Bu örgütlerde çalışan komünistler bu katmanların güncel, maddi çıkarları, sosyal, politik hakları için savaşı çıkış noktası yapmalıdırlar.

İlerici gençlik hareketinde nicelik ve nitelik bakımından ileriye dönük bir gelişme oldu. Anti-emperyalist, anti-faşist bir platformu olan ilerici gençlik sosyalizm ülkülerini benimsiyor. Maoculuğa, Troçkizme, anarşizme karşı savaşda önemli bir rol oynuyor. İlerici gençliğin önünde anti-emperyalist, anti-faşist gençlik hareketinde birliği sağlamak sorunu duruyor. Gençlik arasında, işsizliğe, çırakların amansızca sömürülmesine karşı, meslek eğitimi için, demokratik ve halkçı bir eğitim için, faşist saldırılara karşı can güvenliği için savaş günceldir. Partimiz işçi gençlik arasında örgütlenmeyi başa alıyor. Öğrenci gençlik kesiminde, özellikle meslek okullarında örgütlenmeye önem veriyor.

Bu dönemde ilerici kadın hareketi işçi sınıfına daha çok bağlandı. Ülke çapında örgütlenmek, yığınsallaşmak, ilerici kadın hareketini birleştirmek sorunu gündemde duruyor.

Bu dönemde bir barış örgütünün kurulması önemli bir kazanımdır. Barış hareketi, ülkemizde emperyalizmin körüklediği silâhlanma yarışına, topraklarımızdaki saldırı üslerine, ikili anlaşmalara, NATO'ya karşı yöneliyor. Nötron bombasına karşı dünya çapındaki kampanyaya Barış Derneği aktif katılıyor.

Öğretmenlerin arasında işçi sınıfıyla bağlanmak, ondan destek almak yönündeki akım günden güne gelişiyor.

Bu dönemde elde edilen önemli bir kazanım da sendikaların, ilerici yığın örgütlerinin uluslararası bağlarını güçlendirmeleridir. Maden-İş ve diğer bazı sendikalar Dünya Sendikalar Federasyonu'na bağlı uluslararası sendika birliklerine, İlerici Gençler Derneği Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu'na, İlerici Kadınlar Derneği Dünya Demokratik Kadınlar Federasyonu'na, Barış Derneği, Dünya Barış Konseyi'ne üye oldular ya da bağlarını güçlendirdiler. Bu arada TÖB-DER de Dünya Öğretmenler Sendikası'na üye oldu.

Ordunun emperyalizmin elinden alınması, NATO'dan çıkarılması, halka karşı jandarma olarak kullanılmasına son verilmesi, [illegible] güçlerin demokratikleştirilmesi, dayak, küfür gibi yöntemlere, assubay ve erlere karşı yapılan baskılara, şövenist aşağılamalara son verilmesi gibi istemler çevresinde, yurtsever erleri, assubay ve subayları halkın savaşından yana çekme olanakları doğuyor. Bu olanakları değerlendirmek gündemde duruyor.

Polis örgütü içinde faşist tırmanışa karşı çıkan güçlerin örgütlenmesi gelişiyor. Örneğin POL-DER emekçi yığınların bazı eylemlerinin yanında yer alıyor.

Programımızda yer alan Ulusal Demokratik Cephe düşüncesi Konferans'dan sonra emekçi yığınların arasında yayıldı. Bu gelişmenin hızlı ve sıçramalı olması yer yer cephenin oldu bittiği kanısını uyandırdı. Ama ülkü olarak geniş çevrelere yayılmasına karşın Ulusal Demokratik Cephe'nin bir platform çevresinde yaşama geçme süreci başlatılamadı. Ulusal Demokratik Cephe belgisinin ortaya atılması, ulusal bağımsızlık ve demokrasiden yana güçleri ve bunlara düşman olanları, aynı zamanda sallantılı, ikircikli tutumda olanları da açığa çıkardı. Burjuvazi sendika ve yığın örgütlerindeki bazı yöneticilerin, Türkiye Komünist Partisi programında yer alan terimleri alıp kullanmalarından, işçi sınıfının birliğine, DİSK'e karşı saldırıya geçmek için yararlandı.

İşçi sınıfının yanında anti-emperyalist, anti-faşist harekete katılan güçlerin henüz bir platform çevresinde biraraya gelememiş olması ilerici güçlerin önemli bir zayıflığını oluşturuyor.

Yoldaşlar,

Geçtiğimiz dönemde güçlerin konumundaki gelişmeler genel çizgileriyle bir özetle verildi. Bu koşullarda ana sorunlarımızı ele almak ve çözümlemek zorundayız. Gündemimizde başta faşist tehlikeye karşı savaş duruyor. Bununla bağlı olarak ele alacağımız bir konu sendikalar sorunudur. Sonra anti-emperyalist savaşa hız verme ve ulusal demokratik güçlerin cephe birliğini oluşturma yolunda adım atma sorunları gündemimizde yer alıyor. Bütün bu sorunların çözümünde en önemli bir öğe Türkiye Komünist Partisi'nin güçlenmesidir. Ayrıca Plenum legale çıkma sorununun değişik yönleri üzerinde durmalı, bir sonuca varmalıdır."

SENDİKALAR SORUNU

Yoldaşlar!

Plenum'un üzerinde durması, çözümlemesi gereken önemli sorunlardan birisi de sendikalar sorunudur. DİSK'teki son gelişmeler, bu sorun üzerinde durmamızı ve bazı dersler çıkarmamızı ön plana getiriyor. Biliyoruz ki, kalıcı olanı tabanda örgütlenmek, yığınları sendikalarda örgütlemektir. Sendikalardaki çalışmalarda sekterliğe düşmemek ve hesapsız çıkışlardan kaçınmak gerekir. Bir de burjuvazinin ajanlarına karşı sürekli savaş zorunluğu vardır. Bu ilkelere uymamak, partimizin sendikalarda çalışmalarını zorlaştırır.

Komünistler, sendikalarda aşağıdan yukarıya doğru seçilerek yönetime gelirler. Bu temel kuraldır. Bunun yanısıra, yönetimde değişik görüşlerden sendikacılarla bağ kurmak, onları kazanmak yolundaki olanakları değerlendiririler.

Komünistler sendikalardaki çalışmalarında işçi sınıfının çıkarları, sınıf ve yığın sendikacılığı ilkeleri temelinde yönetim organlarını diğer ilerici politik ve sendikal akımlarla bağlı ilişkilerle paylaşabilmelidirler. DİSK içinde, Türk-İş ve diğer sendikalara bağlı işçiler arasında çalışmak, onların savaşlarını örgütlemek, onların arasında parti örgütleri kurmak eylemini yoğunlaştırmak gerekiyor.

Sınıf çıkarları temelinde sendikal hareketin birliği için savaşın başarıya ulaşması, başta değişik sendikaların işçi yığınları içinde yeterince örgütlenmemize bağlıdır. Sendikaların, özellikle DİSK'le Türk-İş'in arasında eylem birliği sorunu olgunlaşıyor. Sendikal birlik yönünde bir gelişme görülüyor. TKP sendikal birlikten yanadır. Bu birliğin gerçekleşme sürecinde, yönetime işçi sınıfının çıkarlarını savunan sendikacıların gelmesi için savaşıyor.

Sendikalarda sarı sendikacıların olduğu gibi sınıf uzlaşmacılarının da yönetimine son vermek için elverişli koşullar, sınıf savaşı süreci içinde gelişiyor. Onların uzlaşmacı, pasif tutumlarını yığınlardan kopmadan, yığınların önünde demaske etme savaşını sürekli yürütmek zorunluktur. Ayrıca sendikal planda da faşist saldırıları geri püskürtmek görevi gündemden inmemiştir.

İşçi sınıfının eylem birliği süreci, sınıf savaşının bu koşullarında gelişiyor. Birliği geliştirmenin önemli bir yöntemi yığınsal eylem ve direnişleri değişik politik ve sendikal akımlara, değişik görüş ve inançlara bağlı işçilerin ortaklaşa hazırlaması, ortaklaşa örgütlemesi, yürütmesidir. Bu durumda elde edilen başarıyı birlikte elde edilen başarı olarak değerlendirmek gerekir.

Yığınsal eylem ve direnişlerin fabrikalarda bu işi yürütecek işçi komiteleri kurulduğu zaman daha düzenli ve örgütlü olduğu görülüyor. 1 Mayıslar buna örnektir. Bundan, fabrikalarda yönetime seçimle gelmiş işyeri sendika örgütlerinin zorunluğu ortaya çıkıyor. Var olan legal olanakları kullanmak, fabrikalarda temel sendika örgütleri oluşturulması için savaşmak komünistlerin önünde görev olarak duruyor. Böylesi örgütlenmeyle sendikal alanda demokratik ilkelerin daha geniş olarak kullanılması, sendikal yapının ve işleyişin demokratikleştirilmesi süreci ilerleyecektir.

Bugün hemen bütün sendikalarda santralizm, yukardan atama sistemi egemendir. İşçi yığınları sendikalarına gereği gibi sahip çıkamamaktadır. Buna, işçilerin istedikleri sendikayı seçebilme hakkının kısıtlı olması da ekleniyor. Bundan ötürü, sendikal hakların kısıtlanmasına karşı olduğu gibi, sendika ağalığına son vermek, sendikal demokrasiyi en geniş biçimde işletmek için savaşmak sendikalarda çalışan komünistlerin görevidir. Bu savaşın başta gelen hedefleri gizli seçim, açık sayıma dayanan referandum hakkı, grev ve sendikal hakları kısıtlayan bütün maddelerin kaldırılması, genel grev, dayanışma ve sempati grevi hakkının tanınması, dayanışma ve sempati grev hakkının tanınması, lokavtın yasaklanması, sendika yönetim basamaklarındaki atamalara son verilmesi, sendikaların işyeri düzeyinde örgütlü olması ve yönetimin seçimle işbaşına gelmesidir.

Komünistlerin, Maden-İş'in MESS'e karşı yürüttüğü grevlerden çıkaracağı bazı dersler vardır. Bunların başında greve gitmeden önce patronların ve sendikaların gücünü, olanaklarını, rezervlerini gerçekçi bir biçimde hesaplamak geliyor. İşçi sınıfı savaşta herşeyden önce kendi gücüne güvenmelidir. Uluslararası dayanışma, ancak bu anlayış içinde başarıya katkıda bulunur. Bu alanda belirebilecek iki tehlikeyi göz önünde bulundurmak gerekiyor: Ne patronların gücünü mutlaklaştırıp grev silâhını kullanmaktan kaçınmak, ne de kendi gücünü ve yardımcı güçlerin olanaklarını abartıp serüvenciliğe sapmak...

Önümüzdeki grev savaşlarında, grevlere hazırlanırken diğer sendikaların, geniş emekçi yığınların dayanışmasını örgütlemek zorunluğu doğuyor. İşkollarında ulusal ölçüde sendikal birliği sağlamak, işkollarının sayısını 16'ya indirmek için savaş, grup sözleşmesi koşullarında ve tekelleşme sürecinde daha da ivedileşiyor. Sendikaların kasasını, en başta grev fonlarını başka amaçlarla kullanmamak, sendikaların üretim alanlarına yatırım yapmalarına karşı çıkmak gerekiyor.

ULUSAL DEMOKRATİK CEPHE SORUNU

Yoldaşlar!

Emperyalizme bağımlılığın arttığı bu dönemde burjuvazinin anti-emperyalist savaşı köreltme, işçi sınıfını bu savaştan geri çekme çabaları vardır. Emperyalizmin ekonomik, politik, askersel örgütlerine karşı, çok uluslu tekellere ve yerli ortaklarına, NATO'lara, topraklarımızdaki saldırı üslerine, ikili anlaşmalara karşı savaşa hız verme zorunluğu gündemde duruyor. İşçi sınıfını, halkımızı, ulusun ezici çoğunluğunu ulusal bağımsızlık savaşına çekmek olanakları geniştir. Komünistler, parti örgütleri toplumun bütün sınıf ve katmanları arasındaki çalışmalarında bu soruna önem vermelidir.

Barış ve silâhsızlanma, sosyalist ülkelerle, başta Sovyetler Birliği ile dostluk ilişkileri için ve anti-faşist istemler, demokratik haklar için savaşımı anti-emperyalist, ulusal bağımsızlık savaşımıyla bağlamak, bu hedefler çevresinde yığınsal eylemler örgütlemek, daha da güncelleşiyor. İşçi sınıfının, halkımızın emperyalizme ve işbirlikçi büyük burjuvaziye karşı yürüttüğü savaşımın ulusal ve demokratik yönleri birbirinden ayrılmaz.

Programımızda yer alan ulusal demokratik cephenin gerçekleşmesi bir süreç içinde oluşacaktır. Bu sorun başta TKP'nin güçlenmesine sıkı sıkıya bağlıdır. İşçi sınıfının birliğinin oluşması, bu sürecin en önemli bir halkasıdır. Ulusal Demokratik Cephe'nin temeli işçi-köylü bağlaşıklığıdır. Bu bağlaşıklık kurulmadan ulusal demokratik cephe kurulmuş sayılamaz.

Topraksız ve yoksul köylüler için başta gelen sorun demokratik bir toprak reformunun uygulanmasıdır. Komünistler, köylünün toprak ağalarına karşı bu savaşını örgütlemek için köylülerin yığınsal örgütlenmesinin birimleri olan köylü komitelerini oluşturmak için savaşırlar. Bu savaşlar içinde köylerde parti örgütleri kurarlar. İşçi sınıfının, sendikaların, köylülerin, demokratik toprak reformu istemiyle dayanışmasını geliştirmek için çalışırlar.

Bu dönemde yer yer köy emekçilerinin grevci işçilerle dayanışması yeni bir gelişmedir. Bu gelişme köyde parti örgütlenmesi için yeni olanaklar yaratıyor. Bu dayanışmayı örgütsel biçimlere, komitelere dönüştürmek, köylerde parti örgütlenmesine köprü olabilir. Tarım işçileri, onların sendikaları, öğretmenler, köyle bağlı öğrenciler, ebeler, köyle ilişkisi olan teknik elemanlar, şoförler, makinistler arasındaki parti çalışmaları da partinin bu kanallarla köylerde örgütlenmesine yol açar.

Komünistler orta köylülerin yerli-yabancı tekellerin sömürüsüne, burjuva hükümetlerinin kredi ve taban fiyatı politikasına karşı verdikleri savaşıma aktif katılıyorlar. İşçi sınıfının, sendikaların bu savaşla dayanışmasını geliştirmek için çalışıyorlar.

İçinde bulunduğumuz aşamada Kürt halkının savaşımı, ulusal baskı ve ezgiye karşı her tür ulusal eşitsizliklerin giderilmesi, hak eşitliğinin sağlanması amaçlarına yöneliktir. TKP, Kürt halkının kendi yazgısını kendisinin belirlemesi hakkını savunuyor, aynı zamanda bu hakkın gerçekten özgürce uygulanabileceği koşulların yaratılması için de savaşıyor. Sosyalizmden başka hiçbir düzen ulusların özgürlüğünü tümüyle sağlayamaz.

Günümüzde Türk burjuvazisinin şövenist ve terörcü tutumuna karşı olduğu gibi emperyalistlerle, ağalarla, şeyhlerle ilişkili olan Kürt burjuva milliyetçilerine karşı savaşmak, Kürt, Türk ve diğer ulusal azınlıklardan emekçilerin emperyalizme ve faşist tırmanışa karşı ortak savaşımını örgütlemek komünistlerin ödevidir. Kürt emekçi yığınları, yurtseverleri ortak düşmana karşı işçi sınıfının öncülüğünde Türk halkıyla savaş birliği oluşturmak, Ulusal Demokratik Cephe'de birleşmekle özgürlüğe giden yolu açabilirler.

Geçtiğimiz süre içinde Ulusal Demokratik Cephe ülküsünün yayılmasında elde edilmiş bir birikim vardır. Günümüzde bu birikimi programımız doğrultusunda yeni yeni bağlaşıklıklar kurmakla güçlendirmek ve yaşama geçirmek hedefi önümüzde duruyor. Komünistler bu dönemde sendikalarla, yığın örgütleriyle, TİP, CHP gibi politik partilerle Ulusal Demokratik Cephe'yi oluşturmaya yönelik genel bir forum toplanması, bu forumda anti-faşist, anti-emperyalist bir platformun hazırlanmasına önayak olmalıdırlar. Bu süreç içinde esnek bir politika yürütmek, ideolojik ödün vermeden, politik uzlaşmalara gitmek olasılığı vardır. Bizimle her konuda uyuşmayan herkesi, her akımı anti-komünist saymamak gerekir. Anti-TKP çıkışları önlemek, yalıtmak ve etkisiz bırakmak, bunu hareketin birliğini güçlendirecek, ustalıklı yöntemlerle başarmak önemli bir sorundur. Farklı görüşlere karşı ideolojik savaşta ilkesel planda kalmak bu savaşı en başta birliğe zarar veren tutumlara karşı yöneltmek, eylem birliği yapacağımız örgütlerin yığınlarını savaşıma kazanmaya yarayan bir biçimde yürütmek zorunluktur.

İşçi sınıfının birliği, ulusal, demokratik güçlerin eylem ve cephe birliği konularında tarihsel sorumluluk TKP'ye düşmektedir. TKP, tüm ayrılıkçı tutumların karşısına Marksçı-Leninci savaş ilkeleriyle işçi sınıfının emperyalizme, faşizme karşı bütün güçlerin birliği, tek cephe politikasıyla çıkıyor.

TKP'siz Demokrasi olmaz!

Baştarafı 1. Sayfada

ve birçok ilerici örgüt protesto mektupları ve Ürün dergisine dayanışma mesajları gönderdi.

Türkiye işçi sınıfı ve demokratik güçler haklı istemleri uğruna savaşta kararlıdır. Burjuvazi ne kadar diretirse diretsin, 141-142 kalkacak, TKP serbest olacaktır. Bu hakları işçi sınıfımız kendi bileğinin gücüyle, söke söke almasını bilecektir.

PROTESTO BİLDİRİSİNİ İMZALAYANLAR

— Lord Fenner Brockway
— Norman Atkinson, Saylav
— Sid Bidwell, Saylav
— Dennis Skinner, Saylav
— Ronald Atkins, Saylav
— Joe Ashton, Saylav
— William Wilson, Saylav
— Tom Litterick, Saylav
— Frank Allan, Saylav
— James Lamond, Saylav
— Joan Maynard, Saylav
— Ron Thomas, Saylav
— George Rodgers, Saylav
— Norman Bucham, Saylav
— Neil Kinnock
— Andrew Rothstein
— Mervyn Wilson, London Coop Eğitim Bölümü
— John Atkinson, London Coop
— Alfred Lomas, London Coop Politik Komitesi
— KNE — Yunanistan Komünist Gençlik Örgütü (Britanya şubesi)
— Carlos Placido — Portekiz Komünist Partisi Britanya temsilcisi
— Gordon McLennan — Britanya Komünist Partisi Genel Sekreteri
— Irak Ulusal Öğrenci Birliği (Britanya şubesi)
— Afrika Ulusal Konseyi (ANC)
— Sean O'Connor, İrlanda Cumhuriyetçi Hareketi
— P. Hewitt, Toplumsal Özgürlükler Konseyi
— Dennis Mashane, Gazeteciler Sendikası Başkanı
— M. Fory, Ulaşım ve Genel Hizmetler Sendikası.

Kürt halkının UDC'de yerini alması zorunluluktur!

Baştarafı 1. Sayfada

alabildiğine körüklemektir. Hürriyet ve Tercüman gibi büyük burjuvazinin yayın organları, CIA'nın, MİT'in yönetiminde bu provokasyon kampanyasının başını çekiyorlar.

İkincisi, Türkiye'de uyanan Kürt halkının bu uyanışını, ulusal demokratik istemler için savaşımı ezmektir. Kürdü Kürde kırdırmaktır. Türk ve Kürt halklarının emperyalizme, faşist tırmanışa karşı savaş birliğini kırmaktır.

Üçüncüsü, daha geniş olarak Yakın Doğu'da İsrail saldırganlığına karşı savaşan Arap halkları, özellikle Irak ve Suriye'deki ilerici güçlerin üzerinde Amerikan emperyalizminin baskısını yoğunlaştırmak, İran'da gelişen halk hareketine karşı kanlı Şah rejimini desteklemektir.

Emperyalistler, Türkiye'de gerici egemen çevreler, Demirel, Türkeş gibileri her zaman böylesi provokasyon planlarından yarar ummuş, onların uygulanmasına destek olmuşlardır. Onlar her zaman Kürt ağalarını, beylerini korumuş, Kürt halkını, Kürt köylüsünü kırmışlardır. Orduyu bu kırımlara alet etmişlerdir. CIA'nın, MİT'in borazanlığını yapan gerici basın, silâhlı kuvvetlere yine böyle bir tepeleme hareketi için çağrıda bulunuyor. Ordunun içinde bu tutuma karşı olan yurtsever er, assubay ve subaylara karşılık bu planı destekleyenler de vardır. Türkiye Komünist Partisi böylesi bir durumda yalnız Kürt halkını uyarmakla kalmıyor. Emperyalizmin bu provokasyon planına alet olmamak için, Kürt ve Türk emekçilerinin eylem birliği kurması için savaşıyor. Halkı, yurttaşları kırdırmamak için işçi sınıfını, tüm ulusal demokratik güçleri birliğe çağırıyor. Olaylar, gelişmeler gösteriyor ki, Türkiye Komünist Partisi'nin tüm ulusal demokratik güçlere yaptığı çağrı günceldir. Kürt halkının bu cephe birliğinde yerini alması bir zorunluktur.

Emperyalizmin, onların ajanlarının provokasyonlarını bozmak için bütün ulusal demokratik güçler birleşin!

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

19 Haziran 1978

TKP MK'nin İGD'nin 1. Kongresine

Baştarafı 3. Sayfada

mezhepleri birbirine düşman etmeye çalışıyor. Gençliğin, geleceğin can düşmanı faşizm tehlikesine karşı savaş kutsaldır. Bugün ilerici Türkiye gençliği, bu savaşı yiğitlikle sürdürüyor. Bu savaşı kurbanlarla yürütüyor. Faşist saldırılardan yılmıyor, dimdik duruyor, savaşmadan utkuya ulaşılmayacağını iyi biliyor.

Türkiye gençliği geçmişte de emperyalizme, işbirlikçi egemen çevrelere karşı savaşlarda pek çok kurbanlar vermiştir. Bu savaşlarda değerli deneyimler kazanmıştır. TKP, gençlik hareketinde sağ oportünizme, eylemsizlik çizgisine karşı var gücüyle savaşmıştır, savaşıyor. İşçi sınıfından kopuk sol serüvenciliğe karşı da gençliği sürekli uyarıyor. TKP, faşizmin, gericiliğin, Maoculuğun kör bataklığına gençliğin yuvarlanmaması için bütün gücünü ortaya koyuyor.

Sömürüsüz, ezgisiz, harpsiz bir dünyada yaşamak gençliğin en doğal hakkıdır. Gençliğin idealleri engindir, devrimci duyguları coşkundur, imgeleri kutsaldır. Bu ideallerin tam elde edilmesi ancak sosyalist bir düzende gerçekleşir.

TKP, gençliğe işte bu yüce amaca ulaşan tek devrimci yolu gösteriyor. Bu yol, işçi sınıfının öncülüğünde bütün ulusal demokratik güçlerin eylem birliğinden, sosyalizme açılan ileri demokratik devrim aşamasından geçiyor. TKP, gençliğe Marksçı-Leninci savaş yolunu gösteriyor. Bundan ötürü gençliğin biricik umudu oluyor. Bugün işçi sınıfının yanısıra gençlik yığınları "TKP'ye özgürlük" belgisine katılıyor.

TKP Merkez Komitesi, İGD'nin 1. Kongresi'nin onun gelişmesinde yeni bir aşama olacağına, savaşımına güçlü bir atılım kazandıracağına inanıyor. Kongrenize büyük başarılar dileriz.

TKP Merkez Komitesi
14 Mayıs 1978

●

Faşizm Almanya'ya nasıl geldi

Baştarafı 6. Sayfada

malarla faşist diktatörlük gelene dek oyaladı.

Temmuz 1932, olayların doruk noktasıydı. Artık burjuvazi için açıktı ki tam anlamıyla faşist bir diktatörlük, sosyal demokrasiden hiçbir direniş gelmeden gerçekleştirilebilecekti. Sosyal demokrasi etkisini ancak işçileri frenlemek için kullanıyordu.

FAŞİZMİN BAŞARISININ NEDENLERİ

İşçi sınıfı cephesinin kurulmasını sosyal demokrasi engellemişti ama yine de komünistlerin önderliğinde, tabandan giderek gelişen bir cephe hareketi vardı. 1932 boyunca işçiler arasında direniş dalgası yükseliyordu. Bu komünistlerin önderliğinde yükselen grev hareketinde ve von Papen'e karşı güçlenen yığın gösterilerinde yansıyordu. Kasım 1932'de kızıl sendika muhalefetinin önderliğindeki Berlin ulaşım grevi yükseliş sürecinin doruk noktasıydı. Aynı zamanda kasım seçimleri de yükselen dalgayı yansıtıyordu: Naziler 2 milyon, sosyal demokratlar 700,000 oy kaybederken, komünistlerin oyları 700,000'lik bir artışla 6 milyona yaklaştı.

Bu durum, bir yandan faşist dalga sönerken, işçi sınıfının gerçek önderliğinin de hızla ve kısa süre içinde komünistlere geçmekte olduğunu gösteriyordu. Burjuvazi ivedi önlemler almalıydı. Von Papen 17 kasımda istifa etti. Hindenburg ile Hitler arasında uzun pazarlıklar oldu. Ama sonunda, yükselen işçi direnişleri dikkate alınarak, belli manevralar yapmaya karar verildi. Buna göre, "sosyal General" von Schleicher birkaç ay başbakanlığa getirildi. Schleicher bu arada bazı olağanüstü durum kararlarını, özellikle basın ve toplanma özgürlüğüyle ilişkin olanları, yumuşattı. "Sosyal soruna" eğildiğini duyurdu. Sendika yöneticileriyle anlaşma yapmak için görüşmelere başladı. Onlar da basın organlarında Schleicher'i övdüler. Tüm bunlar işçi sınıfının direnişini söndürmeye yönelikti. Ve ortam hazır olunca, 30 ocakta Hitler başbakan yapıldı.

Sosyal demokrasi, kasım seçimlerinde faşistlerin gerilemesini, faşist tehlikenin sonu olarak selâmladı. Sosyal demokrat basın "Hitler'in artık yok edildiğinden" söz ediyordu. İkinci Enternasyonal organlarından önde geleni, Viyana Arbeiterzeitung, "Birşey artık açık: Almanya faşist olmayacak" diye yazdı. Britanya'da İşçi Parti'li gazeteci Laski, Daily Herald'da "artık Hitler hareketi doruk noktasını geçti..." diye yazıyordu. Aynı sırada komünistler ise, Nazilerin seçim yenilgisine ilişkin şu uyarıyı yapıyorlardı: "Nasyonal sosyalizmin seçim yenilgisi her ne denli büyük olursa olsun, faşist hareketin ezildiğinden söz etmek canice bir aptallık olur" (Komünist Enternasyonal, 1 Aralık 1932)

Yine komünistlerin dediği çıktı. Nazilerin kasımdaki seçim yenilgisi, faşizmin yok edilmesi değil tam tersi anlama geliyordu. İşçi sınıfı içinde komünistler iyice güçlenmeden, bir an önce, burjuvazi faşizmi dayattı.

İtalya'da faşizmin gelişi, tümüyle, yüksek görevlilerin rehberliğinde, onların kanatları altında gerçekleştirilmişti. Almanya için bu, kat kat daha geçerlidir. Almanya'da bir "Roma yürüyüşü" bile yapılmadı. Parlamentoda çoğunluk gibi sorunlar çıkmadı. Faşizmin yığınsal halk desteğiyle iktidara geldiği yolunda yaratılmak istenen mitin tam tersine, faşizm yığın desteğini hızla yitiriyordu. Faşistlerin ileri gelenleri hareketin dağılma tehlikesini tartışıyorlardı. Aynı zamanda bu tehlike yüzündendir ki burjuva diktatorası bir an önce faşizmi dayatmaya karar verdi. Ve faşizm sosyal demokratlarca seçilmiş cumhurbaşkanının kayırısıyla başa getirildi.

İtalya'da terörün ve yıkıp dökmenin büyük kısmı faşizm iktidara gelmezden önce gerçekleştirildi. Oysa Almanya'da, işçi sınıfının üstün gücü nedeniyle, terör ve yıkıma, yasa dışı şiddete asıl Naziler devlet aygıtına sıkıca yuvalandıktan sonra başvurabildi. Bir Amerikalı burjuva gözlemci "Karşıtlarının direniş istemini felce uğratmada Hitler'in olağanüstü hünerinden" (C.B. Hoover, Almanya Üçüncü Reich'e Girerken. 1933, s: 111-112) söz ediyor. Oysa "direniş istemini felce uğratan" faşizm değil, sosyal demokrasiydi.

Çoğu kez, Hitler'in iktidara gelmesi ve Nazi terörünün başlatılması, neden güçlü işçi sınıfının hemen genel bir direnişe geçmesini getirmedi, diye soruluyor. Bu soru koşulları anlamadaki eksikliği yansıtıyor. İşçi sınıfının çoğunluğunun, özellikle endüstri işçilerinin ve hemen hemen tüm sendikal hareketin denetimi sosyal demokrasinin elindeydi. Alman işçi sınıfı hareketi, geleneksel olarak, başka ülkelerdekinden daha disiplinlidir. Bu nedenle, Hitler'e karşı eylem yapılıp yapılmayacağı kararı tümden Sosyal Demokrat Parti ve sendika yöneticilerine bağlıydı. Sosyal demokrasinin politikası ise Hitler'i "hoşgörmek" hatta (özellikle sendika yöneticileri açısından) onunla anlaşmaya varmaktı.

Sosyal demokratlar, Hitler'in "anayasal" ve "legal" olarak başa geldiğini, bu yüzden karşı gelinemeyeceğini ve tek yolun 5 mart seçimlerini beklemek olduğunu belirttiler. Bu arada Hitler fırtına birliklerini silâhlandırdı, devletin yedek polis gücüne dönüştürdü. Tüm sosyal demokrat ve komünist basına, işçi sınıfının bütün toplantı ve propagandasına yasak koydu, tüm önde gelen militanları tutukladı, terörü salıverdi. "Seçimlerini" böylesi koşullarda yaptı.

Tutucu Times gazetesi bile bu koşulların "normal seçimlerin yapılmasını olanaksız kıldığını" (London Times, 15 şubat 1933) yazıyordu. Ayrıca, bazı yörelerde seçmen sayısını aşan oy sayıları, terörün yanısıra, hile de yapıldığını gösteriyordu.

Ne var ki, bu terör seçimlerinden sonra sosyal demokrasi, bu kez de artık Hitler'in "demokratik temsil" sahibi olduğu ve ancak "sadık bir parlamento içi muhalefetle" ona karşı konabileceği savına yapıştı. Kautsky, "Diktatörlüğün ardında nüfusun büyük kesimi var" diye yazdı. (Kautsky, "5 Mart Üzerine Düşünceler")

Sosyal demokratlar, seçimden sonra, faşizme yaranma çabası içinde, teslimiyetçi çizgilerini daha da ileri götürdüler. 23 martta Raystag'ın açılışında partinin önderi Wels'in yaptığı konuşma bunun ilk işaretiydi. Wels, kendisinin Nazilere "düşmanlık" beslediğine ilişkin "dedikodular" yayılmasını protesto etmek için İkinci Enternasyonal Bürosu'ndan istifa ettiğini açıkladı. Sendika yöneticileri faşizmle işbirliğine hazır olduklarını duyurdular. Yayın organlarında faşist "devrimi" 1918 devriminin başarılı bir "devamı" olarak nitelediler. Ortak düşmanın komünizm olduğunu, "sosyalizmlerinin" de "Almanların bir sorunu" olduğunu yazdılar. (Sozial Demokratischer Pressedienst, 9 mart 1933) Bu temelde, sendika merkez yürütmesi, resmen işçileri Hitler'in 1 Mayıs'ına katılmaya çağırdı.

Ancak bu teslimiyetçilik, yine de reformist yöneticilere faşizmin hoşgörüsünü kazandıramadı. İşçilerin büyük bir kesimi yöneticilerin çağrısına uymayarak Nazi 1 Mayıs gösterisine gitmediler. Böylece, reformist yöneticilerin işçiler üzerindeki etkisinin faşizmin işine yaramada yetersiz kaldığı açığa çıkar çıkmaz, ertesi günü, 2 mayısda, Naziler sendikaları devraldılar, kendi "Emek" cephelerine kattılar, yöneticileri hapse attılar ve yerine Nazi yöneticiler koydular. Nazi "Emek" cephesinin başını çeken Dr. Ley, "Leiparts ve Grassmannlar (sosyal demokrat sendikacılar — İ.S.) Hitler'e adanmışlıklarını sayıklayabilirler ama yine de hapiste dursunlar daha iyidir" dedi.

Sosyal Demokrat Parti de aynı teslimiyetçi yolu izledi ve sonunda dağıtıldı. 17 mayısda Raystag'da sosyal demokratlar, tümden, faşist hükümetin karar taslağına oy verdiler. Bu da onları kurtarmadı. Sosyal Demokrat Parti'nin bütün varlığına el kondu ve parti 22 haziranda resmen dağıtıldı.

Bunun nedeni, sosyal demokratların resmen tanınmak ve hoşgörülmek için çabalamamaları değil, artık işçileri denetleme konusunda onlara güvenilmemesi idi. İlerde, işçi sınıfı içinde devrimci dalganın yükselmesi durumunda, faşizmle açıkça özdeşleşmemiş bir sosyal demokrasi burjuvazinin işine daha çok yarardı.

Böylece faşizme karşı koyma, yalnızca Komünist Partisi'ne dayanıyordu. O, faşizme karşı savaşı, bütün terör boyunca kesintisiz sürdüren tek politik güç idi. Ne var ki, faşist darbe sırasında Komünist Partisi, sosyal demokratların ve sendika aygıtının karşı koymasına karşın işçi sınıfına önderlik etmek için yeterince güçlü bir konumda değildi. 6 milyon oy gerçek dövüş gücü açısından aldatıcı bir sayıdır. Çünkü işçi sınıfının savaş gücü büyük ölçekli endüstride çalışan endüstri işçilerine dayanır ki komünistler de tam burada zayıftı. Komünistlerin Hitler'e karşı genel grev çağrısı etkin bir yanıt bulamadı. İşçilerin çoğu sosyal demokrat disipline bağlı kaldılar. Böylesi bir durumda, azınlıktayken, işçi sınıfı yığınından yalıt olarak Komünist Partisi'nin ayaklanmaya kalkışması işçi sınıfının öncüsünün ezilmesiyle sonuçlanır ve Hitler'in iktidarını bir kuşak daha güvence altına almaktan öte işe yaramazdı. Bu nedenle komünistler belirleyici savaşımı ertelemek zorundaydılar. Görülmemiş bir terör ortamında örgütü koruma giderek genişleyen bir ajitasyon ve örgütlenme ağı yayma, böylece illegal devrimci hareketi inşa etme, Hitler'i devirecek belirleyici savaşımı ve işçi sınıfı devriminin utkusunu hazırlama yolunu izlemek zorunda kaldılar. Bu görevlerin yerine getirilmesindeki hız, direngenlik, yiğitlik ve özveri — burjuva gözlemciler bile buna tanıklık ediyorlar — gelecekteki utkunun güvencesidir.

***

Özetlersek, Almanya'da faşizmin geçici başarısının açıkça ortaya çıkan belirleyici nedenleri şöylece sıralanabilir:

Birincisi, 1918 devriminin boğazlanması, işçi sınıfı iktidarının "demokrasi" adına yıkılması, kapitalist diktatoranın yeniden kurulması ve Weimar "demokrasisi" kılıfı altında, eski rejimin gerici kurumlarının korunması.

İkincisi, sosyal demokrasinin ve sendikaların Bruning diktatörlüğünü ve faşizmin hazırlık sürecinde onun ardından gelen olağandışı durum diktatörlüklerini desteklemeleri.

Üçüncüsü, sosyal demokrasinin ve sendikaların işçi sınıfı cephesini reddetmeleri ve ona aktif bir biçimde yasak koymaları.

Dördüncü olarak, Hitler iktidara geldiğinde ve Nazi terörü başladığında, sosyal demokrasinin ve sendika yönetiminin direnmeyi reddetmeleri.

Tarih savaş sonrasında iki büyük devrimi, Rus devrimini ve Alman devrimini ortaya çıkardı. Böylece de, çağımızda iki ana yolu ve bunların varaklarını sergiledi. Rus Ekim devrimi ve Alman Kasım devrimi 12 ay arayla gerçekleştiler ama apayrı yollar izlediler. Biri proleter diktatörlüğünün, Komünist Enternasyonal'in yolunu izledi. Ötekisi burjuva "demokrasisinin" İkinci Enternasyonal'in yolunu izledi. Bu iki yolun teorik anlatımını, Lenin ve Kautsky zamanındaki anlaşmazlık içeriyordu. Bugün bu iki yolun nerelere götürdüğünü somutta görebiliyoruz.

Proleter diktatörlüğünün, Lenin'in, Komünist Enternasyonal'in yolu işçilerin güçlenmesine ve sosyalizmin başarıyla kurulmasına vardı.

Burjuva "demokrasisinin", Kautsky'nin, İkinci Enternasyonal'in yolu faşizmin başarısına vardı.

Haydi Yaz Kampanyasına!

"Yaz Kampanyası" başladı. İngiltere'de tüm ilericilerin, devrimcilerin örgütü İTİB içinde ve çevresinde bir devrimci özveri yarışı başladı. Üyeler ve sempatizanlar örgütlerine, devrim savaşımına daha fazla katkıda bulunabilmek, özlerinden daha fazla birşeyler verebilmek için taarruza giriştiler.

"Yaz Kampanyası", geçtiğimiz yıl gerçekleştirilen "Yaz Taarruzu"nun deneyimleriyle daha da zenginleştirildi. Kampanya, aynı zamanda eğitim ve yaz dinlenmesini de içeriyor.

Tüm İTİB örgütlerinde coşku ve hareketlilik giderek artıyor. İlk bağışlar toplanıyor. İTİB örgütleri bildiriler yayınlayarak üye ve sempatizanlarını eyleme çağırıyor. Örneğin, İTİB örgütlerinden Yorkshire Türkiyeli İlericiler Birliği 7/6/1978 tarihli bildirisinde devrimcilere, ilericilere, yurtseverlere şöyle sesleniyor:

"Bu yılki "Yaz Kampanyası" çok daha geniş kapsamlı. Yaz taarruzu, yaz okulu, yaz dinlenmesi olarak içiçe geçmiş üç bölümden oluşuyor. Biliyoruz ki örgüt için çalışmak işçi sınıfımızın, halkımızın savaşımı için çalışmaktır. Kampanya boyunca örgüt için çalışılacak. Elde edilen gelir örgüte aktarılacak. Eylemlerle örgüte sürekli bağış toplanacak. Belli bir süreyle gruplar oluşturularak tüm kampanyaya katılanlar yaz okulu ve yaz dinlenmesine geçecekler. Yaz okulunda işçi sınıfının bilimi Marksizm-Leninizm doğrultusunda seminer, forum ve kurslar düzenlenecek. Okulun bulunduğu yerde emek eğitimi ve dinlenme sağlanacak...

"Devrimciler, ilericiler, yurtseverler! Haydi Yaz Kampanyası'na katılalım. Emek disiplinimizi ve devrimci özverimizi geliştirelim. Devrimci savaşıma destek olalım. Unutmayalım, gün eylem günüdür, savaşım günüdür"

Lancashire Türkiyeli İlericiler Birliği ise kampanya için şu çağrıyı yaptı:

"Eğer İngiltere'de ilerici, devrimci hareket bölünmemişse, bunun temelinde İTİB'in bozgunculara ve bölücülere karşı devrimci özveriyle verdiği amansız savaşım yatar. İngiltere çapındaki yığınları kucaklayan örgütümüz, bu yaz iki ay süreyle tüm arkadaşları gönüllü bir çalışma kampanyasına çağırıyor. Böylece her arkadaş örgütü için çalışacak, devrimci özveri örneği verme yolunda güzel bir alışkanlık kazanacak ve İTİB'i güçlendirecektir.

"LTİB olarak federasyonumuz İTİB'in izinden yürüyoruz. Bu kampanyada temel parolamız, devrimci özveri olmadan devrimci savaşım olmayacağıdır.

"Eylem süresi boyunca örgüt lokalinde filmler gösterilecek, folklor ve koro çalışmaları yapılacak, eğlence geceleri düzenlenecektir. 18 haziran-18 ağustos tarihleri arasında sürecek olan "Yaz Kampanya"mız için tüm arkadaşlarımızı bu devrimci görevi yerine getirmeye, devrimci savaşımın çıkarlarını en başa koymaya, lâfta değil savaşımın içinde, hergün, her saat somut iş yapmaya çağırıyoruz."

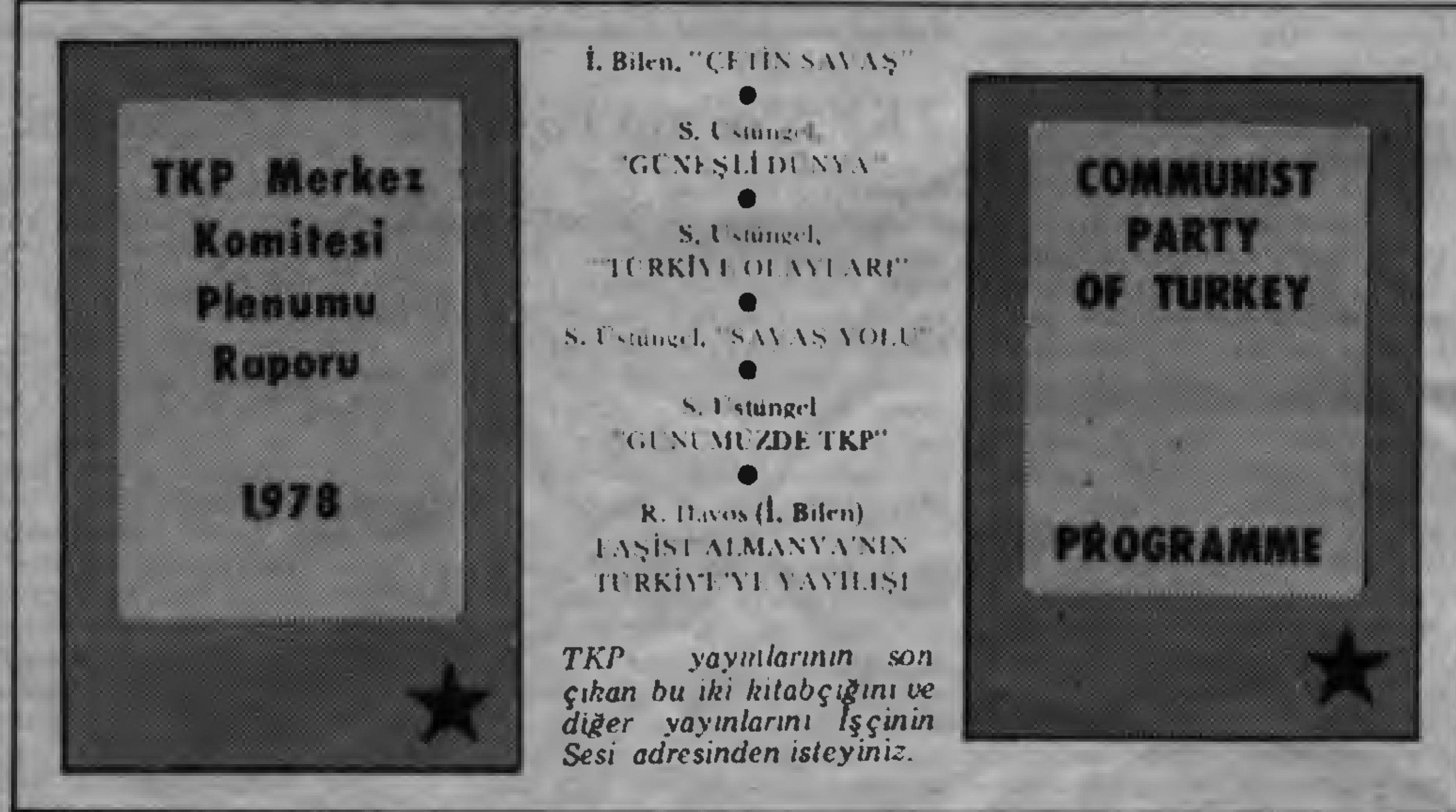
Sussex Türkiyeli İlericiler Birliği'nin bildirisinde de şöyle deniyor:

"Bizler STİB olarak "Yaz Kampanyası"na bireysel yükümlülüklerimiz yanında çeşitli eylemlerle katılıyoruz. Bireysel yükümlülüklerin karşılamak için çoğumuz işlerde çalışarak, gelirinden tasarruf yaparak katkıda bulunuyor. 18 haziranda başlayan kampanyaya tüm ilerici-yurtsever arkadaşları, devrim savaşımı içinde gerçekten özverili olarak etkin bir şekilde katılmaya çağırıyoruz."

İTİB, bu eylemden hiç kuşkusuz daha güçlü, daha bilenmiş olarak çıkacaktır. Yaz Kampanyası hem örgütün bütününe, hem de bir bir üyelere çok şeyler kazandıracaktır.

Haydi devrimci özveri yarışına katılalım!

Yaz Kampanyası için ileri!

TKP yayınlarının son çıkan bu iki kitabçığını ve diğer yayınlarını İşçinin Sesi adresinden isteyiniz.

OKUYUCULARIMIZ YAZIYOR

Yaşasın TKP-Yaşasın KKE

Dostlar,

Önce size "İşçinin Sesi" gazetesini sürekli olarak gönderdiğiniz için teşekkür ederiz. Biz Atina'da okuyan İstanbullu öğrenciler ülkemizdeki olayları ilerici gazetelerden, başta ATILIM gazetesinden izliyoruz. Radyo ajansını dinliyoruz. Size son günlerde Atina'da geçen önemli bir olayı yazmak isteriz.

Yunanistan Komünist Partisi'nin 10. Kongresi'ni biz İstanbullu öğrenciler "TKP'ye özgürlük" belgisiyle karşıladık. Bu belgiyi Fransızca, Yunanca ve Türkçe olarak büyük plakatlar üzerine yazdık. Yunanistanlı dostlar bizi uzun uzun alkışlarla karşıladılar.

Dostlar, biz İstanbullu öğrenciler ülkemizdeki olayları Yunanlı dostlara anlatıyoruz. Birlikte işçi sınıfımızın partisinin legal olması için çalışıyoruz.

Kahrolsun emperyalizm!
Yaşasın TKP!
Yaşasın KKE!

Atina – İstanbullu öğrenciler

Açık mektup!

Seni burjuvazinin kendi çıkarları için kullanmalarına gönlüm razı olmuyor. Ve maalesef sen de henüz bunun farkında değilsin. Fakat çevrendekiler bunu çok iyi biliyorlar. Yazdıklarımın birini olsun cesaretle yanıtlamadın. O düzme broşürü göndermekle yetindin. Yani "Ben de bunun yazdığı gibi düşünüyorum" dercesine. Eğer öyle ise çok yazık.

Sana ben de küçük bir kitapçık gönderiyorum. Ama öyle masa başında çala kalem yazılmış değil. Orada Türkiye işçi sınıfının bağrından fışkıran gerçekler vardır. Orada işçi sınıfı hareketine gönül vermişlerin tarihi vardır. Orada işbirlikçilerle aynı safta yer alanların yargılarını, suçlamalarını paramparça yapacak kanıtlar vardır. Ve yine orada. Türkiye işçi sınıfı hareketinin 1960'larda başlamadığını, TKP'nin tarihinin ise, ta 1917' lere dayandığını, Ulusal Kurtuluş savaşı sıralarında saldırganlara karşı komünistlerin halkı nasıl örgütlediğini, İşçi sınıfı tarihine 1978 1 Mayıs'ı gibi nice şanlı 1 Mayıslar kazandırdıklarını gör.

Bundan ötürü Maocusu, Troçkisti, likidatörü, bozguncusu burjuvaziyle birlikte, polisiyle birlikte TKP'ye saldırıyor. Perinçekçisi, Emin Sökün'ü, Mehmet Oktay'ı, Kıvılcımlıcısı, her soydan ve boydan provakatörü TKP'nin savaş geleneklerine pis tırnaklarını uzatıyor. Kendilerine "sosyalist" diyenlerden kimileri, sahte parti kuranlar "İşçi sınıfının partisi yoktur, herkes darmadağınıktır" diye gazel okuyorlar.

Savaş sürdüğü sürece de, yine onlar, bu hareketin dışında kalmaya mahkumdurlar.

Benim sözüm sana kardeşim. Onlara değil. İşçi sınıfımızın partisi vardır. Ve o Mustafa Suphilerin, Hacıoğullarının kurduğu, Nâzım Hikmetlerin onurlu bir şekilde içinde yerlerini aldığı ve İsmail Hakkı Bilen yoldaşların bayrağını daha da yükseklerde dalgalandırdığı TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ'dir. Bunu böylece bilmelisin. Eğer bunu başka türlü söyleyenler varsa, bizden değildir. İşçi sınıfından değildir. Emekçi halktan değildir. İşte bunun için onlarla savaş günceldir.

Dünya işçi sınıfı öncü gücü SSCB'ye, SBKP'ye küfredenler, dünya sosyalist hareketinin, Vietnam'ın, Angola'nın, Etyopya'nın, Kongo'nun ve tüm kurtuluş savaşı veren ülkelerin zaferlerini ve onların içinde yatan gerçekleri yanıtlayamazlar.

İşte gerçekler bu kadar açık ve somuttur kardeşim. Bu savaş böylesine de keskindir. Ve eğer bu kavgada yerini iyi saptayamazsan, atacağın yanlış bir adım sonucu kendini, o hainler mangasının içinde bulursun ve bir daha da işçi sınıfı seni affetmez..

Gözlerinden öperim.

Ağabeyin

Patron oyunlarına dikkat

Bugün patronların en büyük amacı kârlarına kâr katmaktır. Bu amaçlarına erişebilmek için işçilerin birliğini bozmaya, aralarında çelişki olmadığı halde çelişki yaratmaya çalışıyorlar.

Bunun somut örneği 6 T 463 numaralı apteilung'ta yaşandı. Aşağı yukarı 20-25 kişinin çalıştığı bu bölümü, scheibe denilen sistemlerinin zarar görmemesi için sarı bir hücreye benzetmişlerdir. Sapsarı büyük lambalar mikroskopların bir metre üstüne kadar sarkmıştır. Çalışırken başımızın üstündeki bu sarı ışığın verdiği rahatsızlıkla mikroskoba gözlerimizi kısarak bakıyoruz. Ayrıca asitlerden ve diğer ilaçlardan çıkan kokular, havalandırma tertibatının olmadığından sağlığımıza büyük ölçüde zarar veriyor. Kan bozukluğu, göz bozukluğu, tansiyon düşüklüğü, burada çalışan arkadaşlarda görülen hastalıklardır.

Bütün bu yukarıda sayılan nedenlerden dolayı bizim normal olarak saatte bir temiz havaya çıkmamız sağlığımız yönünden gereklidir. Bu olmadığı gibi, diğer ihtiyaçlarımızı karşılamak için dışarıya çıkışlarımız kısıtlanıyor.

Yemek salonu bulunmayan bu apteilung'un işçileri, ara istirahat ve sigara molalarını tuvaletlerde geçirmek zorunda kalıyorlar. Bizlere işkence hayatı yaşatıyorlar.

Son zamanlarda taktiklerini değiştiren patronlar bu oyunlarına bazı bilinçsiz işçileri de alet etmeye çalışıyorlar. Forarbeit ve forarbeiterinleri mekanikerleri işçilere karşı kışkırtıyorlar. Akort olmayan işlerde de akort istiyorlar.

Bütün bunlar bazı arkadaşlarda bir bunalım, bir bıkkınlık yaratıyor. Patronların oyunlarına gelmemeliyiz. Vakit geçirmeden birliğimizi sağlayıp, bu baskılara karşı çıkmalıyız diyorlar. Ve vurguluyorlar bir kez daha, birlik ve dayanışmanın önemini.

Münih Siemens'den bir işçi

Maocu provokasyon geri tepti

Maocu faşistler geçtiğimiz günlerde. İngiltere'deki ilerici, devrimci öğrencilerin birliğini bozmak amacıyla yeni bir provokasyona yeltendiler. İngiltere'deki sosyalist, ulusal demokrat, demokrat, tüm ilerici Türkiyeli öğrencilerin tek yığınsal kitle örgütü İTÖF'e karşı bir örgüt kurma girişiminde bulundular. Bu amaçla 2 temmuz pazar günü 10-15 ahbap çavuş birleşip bir "kongre" düzenlediler. Londra'da düzenlenen bu "kongre"ye İTÖF'lü yurtseverler, devrimciler de yığınsal olarak gittiler.

Maocular, İTÖF'ün gücünü, yığınsallığını bildiklerinden toplantıya kendilerinden başka kimsenin katılmamasını sağlayabilmek için daha önceden polis çağırmışlardı. Devrimci öğrenciler ise, toplantıya katılmalarının doğal hakları olduğunu belirtip, kararlı bir şekilde kongre salonuna doğru ilerlediler. Maocular korku ve panik içinde salona doğru ilerlediler. Yangın söndürme araçları, sopa ve bıçaklarla, daha önceden hazırladıkları bir kargaşa ile saldırıya geçmeye kalktılar. Devrimcilerle polisi çatıştırmak üzere hazırladıkları provokasyona kendileri düştü. Salonun içinde Maocularla polis arasında çatışma çıktı. Maocular panik içinde polise tabanca, kargı ve bıçakla saldırdılar, ateş ettiler. Olay sonucunda polis, elebaşları dahil 9 Maocuyu tutukladı. Polisin ele geçirdiği silâhlar arasında Maocuların, güya devrimcileri korkutmak için hazırladıkları bir oyuncak makinalı tüfek vardı.

Bu olayla Maocu faşistler, hem kendi kazdıkları kuyuya kendileri düştü, hem de devrimcilerden hakettikleri dersi almış oldular. Yeni "örgüt" kurma planları, ise devrimcilerin kararlılığı ve ustalığı sayesinde bir kez daha suya düştü.

İŞÇİNİN SESİ RADYO AJANSI

Abone tutarı: (uçak postası dahil)
1 aylık: 5 pound, 30,00 DM, 100 TL.
(ya da 4 kitap – Türkiye için)

ABONE OLUN!
ABONE BULUN!

İSRA Bülteni abone olanlara pazartesi hariç her gün düzenli olarak uçakla postalanacaktır.

İşçinin Sesi atılımlarına bir yenisini daha kattı. *İşçinin Sesi Radyo Ajansı'nı* (İSRA) kurdu. İSRA, her gün Türkiye saatiyle 10.10'da ve 18.40'da kısa dalga 31,5 ve 48,5 metrelerden dinlenebilen *TKP'nin Sesi Radyosu' nun* yayınlarını yazıya çekiyor. Bülten halinde bastırıp, abonelere postalıyor.

TKP'nin Sesi'ni dinlenme olanağı bulamayanlara onu yazılı olarak ulaştırma girişimi, TKP'nin sesini daha geniş yığınlara duyurulma girişimi desteklenmelidir. İSRA bülteni, Türkiye halkının yiğit partisinin, işçi sınıfı partisinin politikasını yığınlara yaymada önemli bir araçtır. Radyodan yayınlanırken iyice anlayamadıklarımızı yazılı metinden kolaylıkla kavrarız. İyi kavradığımız oranda da yığınlara daha iyi anlatırız.

O halde, haydi, İSRA'yı güçlendirmek için görev başına. Abone olup, abone bulalım.

İŞÇİNİN SESİ . . . . 15 GÜNLÜK DEVRİMCİ İŞÇİ GAZETESİ
Sahibi . . . . İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği
Yazışma Adresi . . . . 56 Mansfield Rd., Ilford, Essex, England
Masrafı 15p . . . . . Yıllık Abone £6 (sterlin) (Almanya için 30 DM)
Baskı . . . . Anvil Printers Ltd (T.U.)